

หนังสือดี เปลี่ยนแปลงชีวิตได้

มอบหนังสือดี เป็นของขวัญสำหรับคนที่รักและห่วงใย

Teacher and Child

ถ้า
ครู และ **พ่อแม่**
พูดกับเด็ก แบบนี้

เด็กจะรักเรียน และรักดี
มีชีวิตรอบคอบที่เปลี่ยนไป

Teacher & Child : A Book for Parents and Teachers

เขียนโดย : **ดร.เฮม จี นอตต์**

ผู้เขียน หนังสือขายดี วิธีพูดกับลูก และ วิธีพูดกับลูกวัยรุ่น

เรียบเรียงโดย : **ศรีสุชา พิศาลบุตร** และ **ฝน ลีลินสวัสดิ์**

บรรณาธิการโดย : **สมชัย เบนญจมิตร**

 BEE MEDIA
Parenting & Families

BEE MEDIA

มุ่งมั่นทำหนังสือดี... เพื่อคุณ

หนังสือ Teacher and Child - ถ้าครูและพ่อแม่ พุดกับเด็กแบบนี้
เด็กจะรักเรียนและรักดี มีชีวิตอนาคตที่เปลี่ยนไป

แปลจากหนังสือ Teacher and Child

เขียนโดย : ดร.เฮม จินอตต์ (Haim Ginott) ผู้เขียน วิธีพุดกับลูก และวิธีพุดกับลูกวัยรุ่น

แปลโดย : ศรีสุชา พิศาลบุตร และ ฟน ลีสินสวัสดิ์

บรรณาธิการโดย : สมชัย เบญจมิตร

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์(ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558 โดย บริษัท บี มีเดีย กรุ๊ป (ประเทศไทย) จำกัด
ห้ามการลอกเลียนไม่ว่าส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้ รวมทั้งการจัดเก็บถ่ายทอด ไม่ว่าจะด้วยรูปแบบหรือวิธีการใดๆ
ด้วยกระบวนการทางอิเล็กทรอนิกส์ การถ่ายภาพ การบันทึก หรือวิธีการอื่นใด โดยไม่ได้รับอนุญาต

Thai Language Translation copyright © 2015 by Bee Media Group (Thailand) Co.,Ltd.
Copyright arranged with : Dr.Alice Ginott 923 Fifth Avenue, New York, NY 10021 USA.
Through Tuttle-Mori Agency (Thailand) Co.,Ltd.

พิมพ์ครั้งแรก : ตุลาคม 2558 10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

ISBN 978-974-9760-80-2 ราคา 170 บาท

BEE MEDIA มุ่งมั่นทำหนังสือดี... เพื่อคุณ

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ BEE MEDIA
Parenting & Families

ในเครือ บริษัท บี มีเดีย กรุ๊ป (ประเทศไทย) จำกัด

Bee Media Group (Thailand) Co.,Ltd.

39/436 หมู่ 1 ซ.เรวัติ 9 ถ.ติวานนท์ ต.ตลาดขวัญ อ.เมือง นนทบุรี 11000

ติดต่อโดยตรงที่ 089-111-7500 , 089-120-7700 Tel. 02-951-5577 Fax. 02-951-5578

ติดตามข่าวสาร สมัครสมาชิก และรับสิทธิพิเศษได้ที่ www.BeeMedia.co.th

Email : info@BeeMedia.co.th www.facebook.com/BeeMedia id : @beemedia

จัดจำหน่ายโดย : บริษัท ซีเอ็ดยูเคชั่น จำกัด (มหาชน)

1858/87-90 ถนนบางนา-ตราด แขวงบางนา เขตบางนา กรุงเทพฯ 10260

โทรศัพท์ 0-2739-8000 โทรสาร 0-2751-5999 [http:// www.se-ed.com](http://www.se-ed.com)

กรณีต้องการสั่งซื้อจำนวนมาก เพื่อใช้เป็นของขวัญหรือส.ค.ส.ในทุกเทศกาล เช่น ปีใหม่
อบรมสัมมนาครูผู้ปกครอง วันเกิด เกษียณอายุ หรือเป็นของขวัญเพื่อคนที่รักและห่วงใย
ขอรับส่วนลดพิเศษที่ 089-111-7500, 089-120-7700 www.BeeMedia.co.th

หนังสือเล่มนี้จัดพิมพ์ด้วยความรับผิดชอบและใช้กระดาษถนอมสายตาอย่างดี ทุกเล่ม
รับประกันความพอใจสูงสุด หากเกิดปัญหาการพิมพ์ สามารถเปลี่ยนเล่มใหม่ได้ทันที

TO _____

FROM _____

- สิ่ง ดี ๆ จาก ผู้ ให้ สู่ ผู้ รับ -

ผู้ ที่มอบผู้ที่มอบหนังสือเล่มนี้ให้แด่ท่าน คือผู้ที่มีความเอาใจใส่และปรารถนาแต่สิ่งที่ดีที่สุด จึงได้มอบหนังสือเล่มนี้ที่จะทำให้ท่านมีวิธีการและทักษะที่ช่วยให้เด็กมีแรงบันดาลใจในการเรียนรู้และกระตุ้นวิคิด ด้วยวิธีพูดที่ดี เปลี่ยนแปลงชีวิตอนาคตให้ดีขึ้นได้

นี่คือสิ่งที่คนพิเศษผู้ที่รักและห่วงใยในตัวท่าน ได้มอบหนังสือเล่มนี้ให้เพียงเพื่อต้องการให้คนที่รักและห่วงใย มีชีวิตที่ดีขึ้นตลอดไป

เพราะหนังสือดีเล่มนี้ เปลี่ยนแปลงชีวิตคนเราให้ดีขึ้นได้

สมชัย เบญจมิตร

นุ่งบันทักหนังสือดี... เพื่อคุณ

การมอบหนังสือดีแก่ผู้ที่ท่านรักและห่วงใย เป็นการเพิ่มสิ่งดีให้กับตนเองและผู้ได้รับสำหรับผู้นั้น เมื่อท่านได้รับหนังสือดีเล่มนี้ ขอให้ตอบแทนสิ่งดีจึ คืนแก่ผู้ให้ด้วยการอ่านให้จบ 1 ครั้ง และให้ผู้อื่นยืมอ่าน 1 ครั้ง เพราะเท่ากับท่านได้ช่วยให้ตัวท่านเองและคนรอบข้าง มีชีวิตที่ดีขึ้น

เกี่ยวกับผู้เขียน

ดร.เฮม จินอตต์ (Dr.Haim Ginott) สำเร็จการศึกษาปริญญาเอกจาก Columbia University ท่านเป็นจิตแพทย์ นักจิตวิทยาเด็กที่มีชื่อเสียง ดำรงตำแหน่งเป็นรองศาสตราจารย์ด้านจิตวิทยา ที่ New York University และ Adelphi University ผลงานหนังสือของท่านได้รับการยกย่องว่าเป็นหนังสือที่ยอดเยี่ยม และตีพิมพ์ทั่วโลกกว่าสี่สิบภาษา

ดร.จินอตต์ ได้เริ่มจัดอบรมให้ความรู้แก่พ่อแม่เพื่อช่วยให้เข้าใจถึงความรู้สึกของตัวเองและเข้าใจในความรู้สึกของลูกๆ สอนให้เรียนรู้ที่จะปลูกจิตสำนึกและสร้างวินัยให้กับเด็กหรือวัยรุ่นโดยไม่ทำร้ายจิตใจ ยอมรับในความรู้สึกและความคิดเห็นรวมถึงวิธีการพุดที่ทำให้เด็กๆ เรียนรู้ที่จะเชื่อในศักยภาพและพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเอง ผลงานของท่านจำนวน 3 เล่มได้แปลเป็นภาษาไทยแล้วคือ **วิธีพุดกับลูก, วิธีพุดกับลูกวัยรุ่น, และหนังสือเล่มนี้** ปัจจุบันท่านเสียชีวิตแล้วเมื่อวันที่ 4 พฤศจิกายน คศ.1973 เมื่ออายุได้ 51 ปี

-- เกี่ยวกับผู้แปลและเรียบเรียง --

ฟรีสุชา พิศาลบุตร แมคเคอบ์ สำเร็จการศึกษาปริญญาตรีจากคณะศิลปศาสตร์ (ภาษาอังกฤษ) มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และปริญญาโทจาก University of Illinois at Urbana-Champaign ทางการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง (TESL) หลังสำเร็จการศึกษาเธอเข้ารับราชการเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ปัจจุบันพำนักอยู่กับสามีและลูกสาวสองคนที่เมืองอเล็กซานเดรีย รัฐเวอร์จิเนีย ประเทศสหรัฐอเมริกา

วน สีสินสวัสดิ์ สำเร็จการศึกษาปริญญาตรีทางภาษาอังกฤษและปริญญาโททางวาทวิทยา ปัจจุบันเป็นแม่บ้านลูกสอง เธอปลุกฝังการอ่านทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษให้กับลูกตั้งแต่เล็ก และเป็นนักแปลอีกทั้งอาจารย์พิเศษทางการสื่อสารในมหาวิทยาลัยด้วย ฝนชื่นชมผลงานเขียนของ ดร.เฮม จินอตต์ อย่างมาก จึงตั้งใจถ่ายทอดความรู้จากหนังสือเล่มนี้ด้วยใจรักและนำความรู้ที่ได้มาปรับใช้ในการเลี้ยงลูกและการสอนในชั้นเรียน

บทสรุป จากใจของ ดร.อลิซ จินอตต์

ดร.เอม จินอตต์ เสียชีวิตเมื่อวันที่ 4 พฤศจิกายน 1973 ด้วยอายุ 51 ปี หลังจากทรมาณจากโรคร้ายเรื้อรังมานาน ก่อนเสียชีวิตเพียงไม่กี่อาทิตย์ เขาได้มองหนังสือทั้งสามเล่มที่เขาเขียน **Between Parent and Child (วิพุดกับลูก โดยไม่ทำร้ายจิตใจของเขา), Between Parent and Teenager (วิพุดกับลูกวัยรุ่น), และ Teacher and Child (หนังสือเล่มนี้)** ซึ่งได้ช่วยเปลี่ยนวิธีการสื่อสารระหว่างพ่อแม่และครูกับเด็กๆ อย่างสิ้นเชิง เขาพูดขึ้นมาว่า **“อลิซ วันหนึ่งหนังสือเหล่านี้จะเป็นหนังสือที่ให้ประโยชน์ และเป็นที่ยอมรับตลอดไป”** สิ่งที่เขาพูดได้เป็นจริงแล้วในวันนี้

ก่อนที่จะมาเป็นนักจิตวิทยา ดร.จिनอตต์ เป็นครูสอนเด็กระดับประถมที่เมืองโฮลนประเทศอิสราเอล เขาจบการศึกษาจากวิทยาลัยครูเดวิด เยลลินในเยรูซาเล็ม แต่หลังจากที่สอนหนังสือได้ไม่กี่ปี เขาก็พบว่าตัวเองไม่พร้อมที่จะสอนเด็กๆ ในห้องเรียน เขามักพูดว่า **“ผมพยายามสอนให้เด็กๆ มีมารยาทเรียบร้อย แต่พวกเขากลับหยาบคายไร้มารยาท พยายามสอนให้เขามีระเบียบ แต่เขากลับไม่มีระเบียบวินัยเลย พยายามสอนให้เขาให้ความร่วมมือ แต่เขากลับไม่ให้ความร่วมมือในห้องเรียน”** เขาได้ตัดสินใจเข้าเรียนที่วิทยาลัยครูที่มหาวิทยาลัยโคลัมเบียในสหรัฐอเมริกา แต่สิ่งที่ได้เรียนรู้ก็ไม่ได้ช่วยอะไรเขาได้มากนัก **เขาพบว่า เขาก็เหมือนครูคนอื่นๆ ที่เริ่มอาชีพการสอนหนังสือโดยมีเพียงความตั้งใจที่ดีเท่านั้น แต่ขาดความสามารถที่จะใช้ความตั้งใจดีนั้นให้บรรลุผลดีและมีประสิทธิภาพในห้องเรียนได้ เขาต้องการเรียนรู้วิธีการสอนโดยไม่สร้างความอับอาย วิธีการต่อว่าโดยไม่ทำลายความมั่นใจในตัวเองของเด็ก วิธีการชมโดยไม่แสดงความคิดเห็น วิธีการแสดงความไม่พอใจโดยไม่ทำร้ายความรู้สึกของเด็ก วิธีแสดงการรับรู้โดยไม่ขัดความรู้สึกของเด็ก วิธีการตอบสนองเด็กเพื่อเสริมสร้างความมั่นใจในตนเองของเด็ก และทำให้เด็กเป็นคนมั่นใจในตนเองตามความสามารถที่แท้จริงของตน**

“เป้าหมายในการศึกษาคืออะไรกันแน่” เขาถามขึ้นมา **“ท้ายที่สุดแล้วเราทุกคนต่างต้องการให้เด็กเติบโตมาเป็นคนดีมีคุณภาพ คนที่มีจิตใจ**

เมตตาครูณา มีความตั้งใจมุ่งมั่น และความเอื้ออาทรต่อผู้อื่น” เราจะทำอย่างไรจึงจะทำให้คนๆ หนึ่งเป็นคนดีมีคุณภาพขึ้นมาได้ คำตอบก็คือการใช้วิธีที่มีคุณภาพในการสอนเด็ก โดยมองเห็นว่ากระบวนการสอนเป็นเพียงวิธีหนึ่งเท่านั้น และการพยายามให้เด็กทำพฤติกรรมอย่างสร้างสรรค์นั้นจะต้องทำโดยไม่ทำร้ายจิตใจของเขา จะต้องไม่พุดยั่วให้เขาโมโห รู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจ รู้สึกเสียใจ หรือทำให้เขา รู้สึกขาดความมั่นใจในความสามารถของตนเองอีกด้วย เด็กๆ เรียนรู้จากประสบการณ์ที่ตนได้รับ เหมือนกับปูนซีเมนต์ที่ยังไม่แห้ง เมื่อมีอะไรตกกระทบ ทั้งคำพุดทั้งการกระทำ ก็จะส่งผลต่อพวกเขาไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง เด็กเป็นวัยที่เปราะบาง สิ่งที่พ่อแม่หรือครูพุดโดยไม่คิดหรือรู้เท่าไม่ถึงการณ์ อาจเกิดผลอย่างรุนแรงต่อชะตาชีวิตอนาคตเด็กได้

เมื่อได้มาเป็นนักบำบัด ดร.เฮม จินอตต์ ได้รับพัฒนาการสื่อสารที่ช่วยให้เขาสามารถรับฟังและพุดกับเด็กแบบพิเศษ ที่สามารถเข้าถึงจิตใจและความรู้สึกที่แท้จริงของเด็กได้ แล้วจึงนำมาเล่าให้ผู้ปกครองหรือครูของเด็กได้รับทราบ เขากล่าวว่า “ผมเป็นนักจิตบำบัด ผมช่วยเหลือเด็กที่มีปัญหา และทำให้พวกเขาดีขึ้น ผมทำอะไรพวกเขาถึงรู้สึกดีขึ้นได้ คำตอบก็คือผมสื่อสารกับพวกเขาในแบบที่พิเศษ ถ้าเราสามารถช่วยเหลือเด็กที่มีปัญหาให้หายได้ด้วยการสื่อสารแบบพิเศษนี้ พ่อแม่และครูก็ควรจะได้เรียนรู้หลักการและวิธีการในการสื่อสารแบบนี้ด้วยเช่นกัน ถึงแม้ว่านักจิตบำบัดจะสามารถช่วยรักษาเด็กได้ แต่ผู้ที่ใช้ชีวิตอยู่ใกล้กับเด็กทุกๆ เท่านั้นที่จะสามารถป้องกันไม่ให้เกิดมีปัญหามาจนต้องมาพบกับนักจิตบำบัด ทั้งพ่อแม่และครูต้องเริ่มจากการเลิกใช้ภาษาที่ปฏิเสธหรือรับรู้ความรู้สึกที่แท้จริงของเด็ก และเรียนรู้ที่จะใช้ภาษาที่แสดงการยอมรับในตัวเด็กแทน”

อันที่จริงแล้วพ่อแม่และครูต่างรู้วิธีการสื่อสารแบบนี้อยู่แล้ว พวกเขาต่างได้ยินพ่อแม่ใช้การสื่อสารแบบนี้กับแขกหรือกับคนแปลกหน้า การสื่อสารแบบนี้ใช้ภาษาที่ไม่แสดงความรู้สึกที่แท้จริงออกมาและไม่แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้อื่น ครูจะพุดอย่างไรเวลาที่มิแขกมาเยี่ยมห้องเรียนแล้วลืมนำเอาไว้ ครูคงจะไม่วิ่งตามไปแล้วพุดว่า “คุณนี่มันยังงัยกันนะ มาที่ไรก็ลืมนำเอาไว้ทุกที ถ้าไม่ลืมนำก็ลืมนำกระเบา อายุก็ปาเข้าไป

สี่สิบกว่าแล้ว เมื่อไรจะเลิกลิ้มของลัทธิ คุณจะไม่ลิ้มหัวตัวเองด้วยหรือเปล่า ถ้ามันไม่ได้ติดอยู่กับตัวคุณนะ ทำไมถึงไม่เหมือนพี่สาวของคุณเลยนะ พี่ของคุณมีความรับผิดชอบมากกว่าคุณหลายเท่าหน้ะ” ครูคงจะไม่พูดแบบนั้นกับแขก แต่คงจะพูดเพียงว่า **“นี่คะ ร่มของคุณ”** ครูจะพูดโดยไม่ใส่ความคิดเห็นและความรู้สึกของตัวเองลงไปด้วย **พ่อแม่และครูควรจะเปลี่ยนทัศนคติเสียใหม่ ให้ความสำคัญกับคนที่ใกล้ชิดที่ต้องการความมั่นใจจากพวกเขา มากกว่าคนแปลกหน้าที่พวกเขาไม่รู้จัก คำพูดที่พวกเขาใช้กับเด็กควรแสดงความรัก ไม่ใช่แสดงความเกลียดชัง ไม่แสดงความขัดแย้ง ไม่ทำลายความต้องการ สร้างความสุข ไม่ใช่ทำให้เกิดความโกรธเกลียดขึ้น**

Wพ่อแม่และครูหลายคนเกิดความสับสนเมื่อได้ฟัง ดร.จินอตต์พูดหรือได้อ่านหนังสือที่เขาเขียน พวกเขาไม่แน่ใจว่า ดร.จินอตต์ เป็นคนเข้มงวดหรือไม่เข้มงวดกันแน่ พวกเขากังวลว่าถ้าใช้วิธีที่ ดร.จินอตต์สอน และพูดกับเด็กโดยแสดงความเห็นอกเห็นใจ พวกเขาจะไม่สามารถตั้งกฎหรือแสดงตัวอย่างที่ดีให้เด็กๆ ดูได้ และเด็กจะกลายเป็นเด็กที่ไม่มีระเบียบวินัย

อันที่จริง ดร.เฮม จินอตต์ เป็นทั้งคนที่เข้มงวด และไม่เข้มงวดใดๆ เลย เขาเข้มงวดเวลาที่เป็นเรื่องเกี่ยวกับพฤติกรรม ซึ่งมีสองแบบคือแบบที่ยอมรับได้ และแบบที่ยอมรับไม่ได้ พ่อแม่และครูต้องตัดสินใจว่าพฤติกรรมแบบไหนที่พวกเขาจะสามารถยอมรับและไม่สามารถยอมรับได้ **แต่เขาเป็นคนไม่เข้มงวดเวลาที่เป็นเรื่องของความรู้สึก ทั้งการคิดทางบวกและทางลบ รวมทั้งความรู้สึกที่สับสน** เพราะไม่ว่าจะเด็กหรือผู้ใหญ่ต่างก็มีความรู้สึกด้วยกันทั้งนั้น เขาเคยกล่าวไว้ว่า **“นักบินได้ ปลาวาฬน้ำได้ และคนก็มีความรู้สึกได้”** เป็นเรื่องธรรมดาของมนุษย์ที่จะมีความรู้สึก ดังนั้นเราจึงไม่ควรทำให้เด็กรู้สึกไม่สบายใจหรือรู้สึกผิด เวลาที่เขารู้สึกเช่นใดก็ตาม

เวลาที่เด็กบอกพ่อแม่ว่า **“ผมเกลียดครูจริงๆ”** จะไม่เกิดผลดีใดๆ ถ้าพ่อแม่จะปฏิเสธความรู้สึกหรือต่อต้านความรู้สึกนี้ของเด็กโดยการพูดว่า **“ลูกไม่ได้เกลียดครูหรอก ลูกจะเกลียดครูได้อย่างไร ครูทำอะไรหลายๆ อย่างเพื่อลูก และอีกอย่าง เราจะไม่เกลียดใครทั้งนั้น เรามิแต่ความรักต่อกันเท่านั้น”** นอกจากเด็กจะไม่เลิกที่จะเกลียดครูท่านนี้แล้ว แต่ผู้ใหญ่ยังพลาด

โอกาสที่ดีในการสอบถามว่าจะอะไรทำให้เด็กถึงรู้สึกเช่นนั้น เด็กจะได้รับผลดีมากกว่า ถ้ามีคนแสดงการรับรู้ความรู้สึกของพวกเขา ด้วยคำพูดว่า “ครูทำให้ลูกโกรธมาก ลูกอยากจะทำอะไรให้แม่ฟังหรือไม่ว่าเกิดอะไรขึ้นที่โรงเรียน”

หลายปีที่ผ่านมา พ่อแม่และครูหลายท่านได้มีโอกาสศึกษา ร่วมกับ ดร.เฮม จินอตต์ พวกเขาได้ช่วยให้เขาเข้าใจและให้ตัวอย่างมากมายแก่เขาในการเขียนหนังสือเล่มนี้ ทั้งครูและพ่อแม่ต่างก็ได้รับประโยชน์จากการที่เขาสอน พวกเขาำนำติดตัวกลับไปใช้ที่บ้านหรือในห้องเรียนอีกด้วย วิธีใหม่นี้ได้ช่วยพวกเขาเวลาที่เกิดเหตุการณ์ยากลำบากในห้องเรียนหรือที่บ้าน เช่น **จุดเริ่มต้นของความรู้ใหม่นี้คือ การเจียบ และการรับฟัง ผู้ที่มีอำนาจมากกว่าจำเป็นต้องหัดเป็นคนใช้คำพูดต่อเมื่อจำเป็น เรียนรู้ที่จะพูดให้น้อย แต่รับฟังให้มาก เพราะในเวลาที่เกิดปัญหา ไม่ใช่เวลาที่ดีที่จะสั่งสอน (“เวลาที่เห็นคนกำลังจะจมน้ำ ไม่ใช่เวลาที่สอนคนนั้นให้ว่ายน้ำ”) อย่าต่อว่า แต่หาทางออกให้ปัญหา ให้พยายามตอบรับกับปัญหาโดยไม่แสดงการต่อต้านหรือทำให้ปัญหาใหญ่โตขึ้นไปอีก หรือไม่ทำให้อีกฝ่ายรู้สึกไม่ดีที่สร้างปัญหานั้นขึ้นมา และควรสื่อสารกับจิตใจของเขา ไม่ใช่ตัวของเขา**

และถึงแม้ว่าภาษาอังกฤษจะไม่ใช่วิชาแม่ของ ดร.เฮม จินอตต์ แต่เขาก็รักภาษาอังกฤษมาก งานเขียนของเขาเต็มไปด้วยการอุปมาอุปไมย นิทานเปรียบเทียบ และสำนวนคำคมต่างๆ อาทิเช่น **“จงอย่าเป็นเพียงแค่วรรณานั้น ควรจะเป็นมนุษย์ที่ทำหน้าที่ครูจะดีกว่า”**

ปี เรื่องเล่าเรื่องหนึ่งเกี่ยวกับพระชาวฮิว ที่เสียชีวิตเมื่ออายุได้เพียง 48 ปีว่า ระหว่างทางกลับจากงานศพนั้น ลูกชายคนโตของเขาพูดขึ้นมาว่า **“พ่อผมมีอายุที่ยืนยาวจริงๆ”** ทุกคนต่างหันมามองเขาอย่างประหลาดใจ **“พูดอย่างนั้นได้อย่างไรกัน พ่อเธอเสียชีวิตตอนอายุยังน้อยมากเลยนะ”** ลูกชายคนโตตอบกลับมาว่า **“เพราะว่าพ่อผมได้ใช้ชีวิตอย่างคุ้มค่า พ่อเขียนหนังสือดีๆ ตั้งหลายเล่ม และได้เปลี่ยนชีวิตคนในทางที่ดีขึ้นตั้งมากมาย”**

... เรื่องเล่าเรื่องนี้ปลอบโยนจิตใจฉันได้เสมอ

ดร.อลิซ จินอตต์

หมายเหตุบรรณาธิการ

Wมคงเสียสายและเสียใจอย่างมาก หากมิได้จัดพิมพ์หนังสือเล่มนี้เพื่อเผยแพร่ เพราะหนังสือเล่มนี้ทำให้เห็นถึงแสงสว่างปลายอุโมงค์ในการเปลี่ยนแปลงอนาคตของเด็กคนหนึ่ง ที่ถูกหนดจากบุคคลที่มีอิทธิพลที่สามารถกำหนดชะตาชีวิตของเขาให้ดีขึ้นได้ นั่นคือ **พ่อแม่ และครูในโรงเรียน** เพราะการเรียนการสอนและการสื่อสารพูดคุยกับเด็กในแต่ละวันนั้นอาจเปลี่ยนชีวิตของเขาไปในทางที่ดีหรือร้ายได้ **เด็กๆ เรียนรู้จากประสบการณ์ที่ตนได้รับ เหมือนกับปูนซีเมนต์ที่ยังไม่แห้ง เมื่อมีอะไรตกกระทบ ทั้งคำพูดทั้งการกระทำ ก็จะส่งผลต่อพวกเขาไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง เด็กเป็นวัยที่เปราะบาง สิ่งที่พ่อแม่หรือครูพูดโดยไม่คิดหรือรู้เท่าไม่ถึงการณ์อาจเกิดผลอย่างรุนแรงต่อชะตาชีวิตอนาคตของเด็กและที่สำคัญในการเรียนรู้ของเด็กนั้น เด็กจะรักเรียนในวิชาที่ครูเข้าใจเขามากกว่าครูที่บ่นทอนจิตใจของเขา ดังนั้นเราจึงไม่สามารถสอนเด็กให้เข้าใจวิชาความรู้วิชาการได้จนกว่าเราจะเข้าใจความรู้สึกข้างในจิตใจของเขา**

หนังสือ **“Teacher and Child - ถ้าครูและพ่อแม่ พูดกับเด็กแบบนี้ เด็กจะรักเรียนและรักดี มีชีวิตในอนาคตที่เปลี่ยนไป”** เล่มนี้เป็น **หนังสือดี** ที่เขียนโดย **ดร.เฮม จินอตต์** นักจิตวิทยาที่มีชื่อเสียง ผู้เขียนหนังสือขายดี **“วิธีพูดกับลูก โดยไม่ทำร้ายจิตใจของเขา”** ที่มียอดขายกว่า 5 ล้านเล่ม ซึ่งจะช่วยให้ท่านมีทักษะและวิธีการพูดกับเด็กกว่า 300 ตัวอย่าง ที่สามารถประยุกต์ใช้ในชีวิตจริงได้ ช่วยสร้างแรงบันดาลใจกระตุ้นความคิดของเขาได้เป็นอย่างดี

สำนักพิมพ์ **BEE MEDIA** Parenting & Families มีความภูมิใจที่ได้นำเสนอ **หนังสือดี** เล่มนี้ เพื่อให้ท่านสามารถประยุกต์วิธีพูดที่ดี เพื่อเปลี่ยนแปลงชีวิตของลูกหลานของท่านและเด็กทุกคนทุกวัย ให้มีชีวิตที่ดีขึ้นได้ตลอดไป

เพราะหนังสือดีเล่มนี้ เปลี่ยนแปลงชีวิตคนที่ท่านรักให้ดีขึ้นได้

สมชัย เบญจมิตร

“ได้กๆ เรียนรู้จากประสบการณ์ที่ตนได้รับ
เหมือนกับปูนซีเมนต์ที่ยังไม่แห้ง
เมื่อมีอะไรตกกระทบ ทั้งคำพูดทั้งการกระทำ
ก็จะส่งผลต่อพวกเขาไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง
เด็กเป็นวัยที่เปราะบาง **สิ่งที่พ่อแม่หรือครู
พูดโดยไม่คิด หรือรู้เท่าไม่ถึงการณ์
อาจเกิดผลอย่างรุนแรงต่อชะตาชีวิตของเด็ก”**

- เอม จินอตต์

สารบัญ

เกี่ยวกับผู้เขียน ผู้แปลและเรียบเรียง	4
บทสรุป จากใจของ ดร.อลิซ จีโนตต์	5
หมายเหตุบรรณาธิการ	9
คำนำ	13

Teacher and Child - **ถ้าครูและพ่อแม่ พุดกับเด็กแบบนี้**
เด็กจะรักเรียนและรักดี มีชีวิตอนาคตที่เปลี่ยนไป

- 1. ปัญหาของครู :** ความคับข้องใจกับแนวทางในการแก้ไข 15
- 2. ตัวอย่างวิธีพุดที่ “ดี” ของครู :** ครูที่ “มีประสิทธิภาพ” เป็นอย่างไร 18
 - ทักษะในการแก้ปัญหาที่นั้น สำคัญอย่างยิ่ง
 - ตัวอย่างเหตุการณ์และวิธีพุดที่ดีของครู
- 3. ตัวอย่างวิธีพุดที่ “สร้างปัญหา” ให้เด็ก :** ครูสอนแบบ “ขอไปที” เป็นอย่างไร 32
- 4. หัวใจสำคัญของวิธีการพุดที่ดี ของครูและพ่อแม่** 49
 - คำพุดของครูและพ่อแม่กำหนดชะตาชีวิตของเด็ก
 - หัวใจสำคัญของวิธีพุดที่ดีของครู
 - วิธีทำให้เด็กร่วมมือกับครูด้วยความเต็มใจ
 - วิธีแก้ไข : บอกขั้นตอนโดยไม่ตัดสินตัวบุคคล
 - คำถามของครู มีผลอย่างไรต่อชีวิตของเด็ก
 - เมื่อเด็กนักเรียนเกิดปัญหา อย่าเพิ่งรีบช่วย
 - คำพุดของครู มีผลกระทบต่อเด็กอย่างมาก
- 5. ภัยของคำชม :** ครูและพ่อแม่ จะมีวิธีชมเด็กอย่างไร จึงจะทำให้เกิดแรงบันดาลใจเชิงบวก 82
 - ตัวอย่างของการชมเชยที่ดี
 - โทษของการประเมินในเชิงบวก

- ผลกระทบของคำชมกับพฤติกรรมแย่งๆ
- เด็กต้องการคำชมที่เห็นในคุณค่า ไม่ใช่การยกตนข่มท่าน
- ตัวอย่างวิธีใช้คำชมที่สร้างสรรค์

6. วิธีสร้างวินัยในตนเองให้เด็กนักเรียน : ครูและพ่อแม่ จะมีวิธีที่ดีในการสอนให้เด็กมีวินัยในตนเองได้อย่างไร 95

- วิธีการสอนให้เด็กมีวินัยในตนเอง
- ตัวอย่างที่ดีที่ใช้แทนการลงโทษเด็ก
- วิธีช่วยสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่ดี
- ถามตัวเองว่า “ฉันจะช่วยเด็กได้อย่างไรบ้าง”

7. เมื่อเด็กและครูเผชิญหน้ากัน พ่อแม่ควรจะมีบทบาทอย่างไร 117

8. ปัญหาเรื่องการบ้าน : ครูและพ่อแม่ จะมีวิธีที่ดีในการแก้ปัญหาเรื่องการบ้านของเด็กได้อย่างไร 137

9. ครูและพ่อแม่มีวิธีสร้างแรงจูงใจอย่างไร เพื่อให้เด็กมีแรงบันดาลใจอยากเรียนรู้ 152

10. ขั้นตอนและตัวอย่างการสอนที่ดี ที่ช่วยลดปัญหาและทำให้เด็กรักการเรียน 165

11. วิธีสร้างความร่วมมือที่ดี ระหว่างครูและพ่อแม่ 174

12. ครูในความทรงจำของเด็ก 184

งานเขียนทรงคุณค่า 3 เล่ม
ของ ดร.เขม จินอตต์
BEE MEDIA
Parenting & Families

วิธีพุดกับลูก
โดยไม่ว่าร้ายจิตใจของเข
แต่ทำให้เขรับมืออย่างกล้าหาญ

ครู และ พ่อแม่
พุดกับเด็ก แบบนี้
เด็กจะรักเรียน และรักดี
มีชีวิตอนาคตที่เปลี่ยนไป
วิธีพุดกับลูกวัยรุ่น
โดยไม่ว่าร้ายตัวตน และจิตใจของเขา
แต่ทำให้เขรับมือกับชีวิต และโลกแห่งความเป็นจริง

คำนำ

อาชีพการเป็นครูนั้นไม่่ง่ายและถูกคาดหวัง โดยมีเป้าหมายที่ยิ่งใหญ่แต่ยากเย็นในการสร้างอนาคตของเด็กคนหนึ่งให้เป็นอนาคตของพ่อแม่และของชาติ นอกจากนี้ครูยังต้องมีทักษะวิธีการและจิตวิทยาในการกระตุ้นให้เด็กมีกำลังใจในการเรียนรู้และอื่นๆ อีกมากมาย เป้าหมายอันยิ่งใหญ่นี้ไม่่ง่ายและไม่อาจใช้แค่ปฏิหาริย์เพียงอย่างเดียว เพราะอุปสรรคสำคัญของเป้าหมายนี้ก็คือการแก้ปัญหาในชีวิตประจำวันและอารมณ์ของเด็กๆ ที่เกิดขึ้นในโรงเรียน ซึ่งยากที่จะรับมือ คุณครูทุกคนควรได้รับเครื่องมือ ทักษะวิธีการ และหลักจิตวิทยาที่เหมาะสม เปี่ยมประสิทธิภาพ จึงจะแก้ปัญหาเหล่านี้ได้ แต่คำถามคือ จะมีทักษะวิธีการอย่างไรละ มีใครช่วยเหลือคุณครูเหล่านี้ได้ นักจิตวิทยาสามารถให้เครื่องมือหรือวิธีการที่ว่านี้ได้หรือไม่ อีกทั้งแนวทางและแนวคิดในการใช้จิตวิทยาการบำบัดนั้นสามารถนำมาประยุกต์ใช้ได้หรือไม่?

โชคดีที่คำตอบของหนังสือเล่มนี้คือ “ได้” ด้วยเทคนิควิธีการที่พัฒนาขึ้นจากการใช้จิตวิทยาการบำบัดเด็กและได้ทดสอบแล้วในชั้นเรียน ซึ่งจะนำเสนอออกมาเป็นคำแนะนำต่างๆ ที่ชัดเจน อีกทั้งมีตัวอย่างมากมายที่สามารถนำไปประยุกต์แก้ปัญหาในชีวิตประจำวันและปัญหาทางอารมณ์ที่ครูทุกคนต้องพบเจอทุกๆ วันในโรงเรียนได้เป็นอย่างดี

หลักและวิธีการในหนังสือเล่มนี้สามารถสรุปไว้ได้ตามคำของครูคนหนึ่ง ดังนี้ “ผมได้บทสรุปที่น่าตกใจว่าตัวผมเองมีส่วนสำคัญอย่างมากในชั้นเรียน บรรยากาศในห้องเรียนนั้นขึ้นอยู่กับวิธีการและอารมณ์ของผม ในฐานะครู ผมมีอิทธิพลและอำนาจอย่างมากที่จะทำให้ชีวิตของเด็กเป็นทุกข์หรือเป็นสุข ครูอาจเป็นเครื่องมือในการทำลายล้าง

หรือเครื่องมือที่ช่วยทำให้เด็กมีแรงบันดาลใจ ครูอาจแก้มั่งทำให้้อบอาย ขายหน้า ้อใจ ทุกข์ใจ หรือทำให้่นักเรียนสนุกสนานร่าเรึง มีความเชื่อ มั่น ในทุกสถานการณ์ทุกอย่งนั้นถือเป็นการรับผิผิตชอบของครูที่กำหนด ชะตาชีวิตของเด็ก และเป็นผู้ที่จะทำให้ปัญหาในชั้นเรียนรุนแรงหรือมี บรรยากาศการเรียนรู้อี้อี้อได้”

แม้เทคนิคการสอนจะเปลี่ยนแปลงไปในเวลาสองสามทศวรรษ ซึ่ง จะต้องมัสภาพแวดล้อมทางการเรียนรู้อี้อี้อใหม่เกิดขึ้น รวมทั้งสื่อการสอน ใหม่ๆ ไม่ว่าจะป็นคอมพิวเตอร์ หรือโน้ตบุ๊ก หรืออุปกรณ์แท็บเล็ตที่ ทำให้เด็กได้เรียนรู้อี้อี้อใหม่ๆ

แต่หน้าที่ที่สำคัฒหน้าที่หนึ่งของครูก็คือ ยังต้องมีครูผู้สอน ที่จะป็นผู้สร้าบบรรยากาศทางอารมณ์ในการเรียนรู้อี้อี้อให้เด็ก ซึ่งไม่มีอุปกรณ์เครื่องกลใดที่จะทำหน้าที่สลับซับซ้อนนี้แทนได้

**การเรียนการสอนด้วยคอมพิวเตอร์หรือโน้ตบุ๊กนั้น
ยังไม่สำคัฒเท่ากับการที่ครูต้องริบเรียนรู้อี้อี้อ
ทักษะและวิธีการพูดที่ดี ที่เปี่ยมล้นไปด้วยความรัก
ความเข้าใจให้แก่เด็ก เพื่อเปิดใจให้พวกเขามีแรงบันดาลใจ
ในการเรียนรู้อี้อี้อสิ่งต่างๆ ในชีวิตอนาคต ด้วยตัวของเขาเอง**

1

ปัญหาของครู

: ความคับข้องใจกับแนวทางในการแก้ไข

“แล้วเราจะเอาตัวรอดกันได้อย่างไร
จนกว่าจะมีการเปลี่ยนแปลงปฏิรูปในระบบการศึกษา’
หรือ ‘เราจะทำอย่างไรให้ชีวิตการสอนดีขึ้นได้บ้าง”

คุณครูกลุ่มหนึ่ง เปิดใจพูดคุยแลกเปลี่ยนประสบการณ์การสอนในชั้นเรียนของตนเอง ครูรุ่นใหม่เหล่านี้ยังอ่อนด้วยวัยและประสบการณ์ในการสอน ทว่าอยู่ในสภาพท้อแท้สิ้นหวังกับอาชีพ บางคนถึงขั้นเลิกความตั้งใจที่จะสอนหนังสือ บางคนอยู่ต่ออย่างแค้นๆ ครูกลุ่มนี้เล่าระบายความรู้สึกที่มีอย่างตรงไปตรงมา ดังนี้

คนแรกที่เริ่มระบายความรู้สึกที่อัดอั้น คือ **ครูแอน** ซึ่งสอนหนังสือได้เพียงปีเดียว แต่กลับคิดว่าตัวเองนั้นไม่เหมาะกับอาชีพครู แม้ว่าจะเริ่มต้นด้วยใจรักอยากที่จะเป็นครูที่ดี กลับกลายเป็นคิดว่างานสอนเป็นเสมือนการฆ่าตัวตายผ่อนส่ง

คนที่สองคือ **ครูบีบ** ซึ่งเป็นครูดนตรีที่เกลียดงานสอน เกลียดผู้บริหารโรงเรียน ตามมาด้วย **ครูคลารา** ที่ผิดหวังในอาชีพ เช่นเดียวกับ **ครูดอริส** ที่บอกว่าตัวเองนั้นเคยรักเด็ก **ครูเอิร์ล** ผู้ไม่เชื่อว่าการสอนที่ดีเป็นเรื่องที่เป็นไปได้โดยไม่มีใจรักในอาชีพเลย ในขณะที่ครูบางคนมาทำงานนี้ด้วยเหตุผลเพียงเพราะอาชีพนี้ให้หยุดพักร้อนช่วงปิดเทอม และได้รับสวัสดิการดี!

ครูผู้หญิงส่วนมากจะบ่นว่าเหนื่อยกับการสอนเด็กๆ ทั้งวัน ทนปวดหัวกับเสียงในห้องเรียนที่ทำให้ลืมนึกความรู้สึกดีๆ ที่เคยมีต่อการเป็นครู กลัวคนมองจับผิด จากที่เริ่มต้นตั้งใจดี กลายเป็นจบลงด้วยเสียงตะคอก ชู่ ด่า ว่าจะตีเด็กๆ ที่เถียงกัน ทะเลาะกัน ตีกัน หลายคนถอดใจกับเรื่องยุ่งๆ ที่เกิดขึ้น

แม้ว่าครูทุกคนเคยพยายามจะให้ความยุติธรรมต่อเด็ก แต่ความเป็นจริงกลับทำได้ยาก ครูบอกว่าความรู้ที่เรียนมากับการสอนจริงในห้องเรียนนั้นไม่ครอบคลุม ไม่เพียงพอ โลกประชาธิปไตยทุกวันนี้ทำไม่ได้จริงในห้องเรียน ครูต้องใช้การบังคับ ได้รับแต่ความเกลียดชังจากเด็ก ทำให้ครูหลายคนกลายเป็นพวกชอบออกคำสั่ง บ้าระเบียบ บ้าอำนาจ เพราะทนเสียงตะโกน ทะเลาะ ด่าทอกันและคำพุดหยาบคายของเด็กไม่ไหว อีกทั้งหมดหนทางแก้นอกจากใช้วิธีการวางอำนาจบังคับและลงโทษ

ปัญหาเกี่ยวกับคิดว่าปัญหาที่เกิดขึ้นเกิดจากระบบการศึกษาที่ไม่เอื้ออำนวยต่อการสอน โรงเรียนมีแต่การประชุมยึดเยื้อ มีแต่การทำรายงาน ผู้อำนวยการโรงเรียนไม่ยอมตัดสินปัญหา พุดแต่เรื่องที่ไม่สามารถนำมาปฏิบัติจริงได้ ทางแก้ันมี แต่ทำได้ยาก เพราะคนที่มีอำนาจไม่ยอมรับการเปลี่ยนแปลง

ครูท่านหนึ่งยกประเด็นของนักโทษในคุก ทำให้เฝ้าครุ่นคิดถึงความรู้สึกรับผิดชอบของครูต่อสังคม เพราะฆาตกรทุกคนล้วนเคยเป็นนักเรียนในโรงเรียน หัวขโมยทุกคนต่างเคยได้รับคำสอนเรื่องศีลธรรมต่างๆ จากครู และมองว่าเรือนจำนั้นเป็นสถานที่ที่แสดงถึงความล้มเหลวของระบบการศึกษา ซึ่งครูทุกคนควรจะกลับมาทบทวนบทบาทหน้าที่ของตนเองเสียใหม่ ทำให้พบว่าครูเองก็ยิ่งโทษครูด้วยกันที่สอนให้เด็กรู้จักความไม่ซื่อสัตย์ ไม่ยอมรับความจริงแม้เรื่องเล็กน้อย คอยแต่จะฟังคำโกหกที่ฟังดูน่าเชื่อ ผลที่ได้คือเด็กจะกลายเป็นคนมีนิสัยแกล้ง โกง เด็กรู้ว่าครูต้องการอะไรแล้วก็แค่ทำตามที่ครูต้องการเพื่อเอาตัวรอดเท่านั้น

เมื่อพูดถึงเรื่องผู้บริหาร ครูเกือบทุกคนต่างเจ็บปวดเสียใจกับการมีครูใหญ่ที่เย็นชา ชอบแต่จะคอยวิจารณ์การทำงาน ทำงานแบบเข้าขามเย็นขาม รอวันเกษียณ วันๆ เอาแต่บ่นเรื่องชีวิตของตัวเอง

สุดท้ายของการพูดคุยจบที่ประเด็นการศึกษาคณะครุศาสตร์สมัยที่พวกเขายังเป็นนักศึกษาที่มุ่งเน้นแต่ความต้องการของนักเรียน ของผู้ปกครองและของสังคม ไม่ใส่ใจความต้องการของตัวครูผู้สอน ไม่ฝึกครูให้ดีก่อนออกไปสอนจริง เหมือนกับการขึ้นเครื่องบินมุ่งหน้าไปเขตร้อน แต่เครื่องดันลงจอดที่ขั้วโลกเหนือที่หนาวเหน็บ ทำให้รู้สึกช็อคอย่างสุดขั้ว

จะก้าวอย่างไรให้ชีวิตการสอนของครูดีขึ้น

หลังท้ายของการสนทนาของครูที่ระบายความอัดอั้นตันใจ โยนความหวังไปที่การเปลี่ยนแปลงเชิงโครงสร้างระบบการศึกษาหรือการปฏิรูปการศึกษา สรุปได้ว่าการพูดคุยและถกเถียงในเรื่องนี้ มีแต่ตอกย้ำความไม่พอใจ ความผิดหวังและความเสียใจของครูรุ่นใหม่ บางคนยังคงเรียกร้องให้มีการปฏิรูประบบเสียใหม่และวิธีการอื่นๆ แต่เอ... ความรู้สึกของครูก็คือ มีวิธีการที่จะทำให้ครูอยู่รอดโดยมีศักดิ์ศรีในห้องเรียนได้บ้างไหม

ในยามที่เกิดปัญหานั้น มันเป็นเรื่องหนึ่งว่า ชายคนหนึ่งกำลังเผชิญปัญหาร้ายแรงจึงได้มาพบอาจารย์เพื่อขอความช่วยเหลือ อาจารย์พูดว่า “จงเชื่อมั่นในพระเจ้าท่านจะหาทางออกให้เจ้าเอง” ชายคนนั้นตอบกลับไปว่า “ขอรับ แต่ช่วยบอกกระผมหน่อยว่า ผมต้องทำยังไงตอนที่กำลังรอพระองค์ครับ!”

เช่นเดียวกัน ครูก็คงกำลังถามคำถามเดียวกันนี้ว่า
“แล้วเราจะเอาตัวรอดกันได้อย่างไร
จนกว่าจะมีการเปลี่ยนแปลงปฏิรูปในระบบการศึกษา”
หรือ “เราจะทำอย่างไรให้ชีวิตการสอนดีขึ้นได้บ้าง”
...โชคดีที่หนังสือเล่มนี้ ช่วยตอบคำถามของครูได้

2

ตัวอย่างวิธีพูดที่ “ดี” ของครู : ครูที่ “มีประสิทธิภาพ” เป็นอย่างไร

“เวลาที่เกิดปัญหาระหว่างการสอนนักเรียนนั้น
หลักการทฤษฎีทางการศึกษาไม่สามารถช่วยอะไรครูได้เลย
ดังนั้นเวลาที่เกิดปัญหานั้น “ทักษะในการแก้ปัญหา” จึงเป็นสิ่งจำเป็นยิ่ง”

ทักษะในการแก้ปัญหานั้น สำคัญอย่างยิ่ง

มีคุณป้าคนหนึ่ง กำลังนั่งเรือแจวข้ามแม่น้ำ
ระหว่างอยู่บนเรือ เขาก็ถามพี่พายว่า “นี่แกรู้จักปรัชญาหลัก
เรื่องมั๊ย”

พี่พายตอบว่า “ไม่เลยจ๊ะนาย”

เขาจึงพูดว่า “เสียดายนะ เหมือนเสียเวลาหนึ่งในสามของชีวิตเลย”

นักปรัชญาถามต่อว่า “แล้วเคยอ่านวรรณกรรมมาบ้างมั๊ย”

พี่พายยังคงตอบเช่นเดิม “เฮ้อ เหมือนเสียไปอีกสองในสามเลยที่นี้”

ขณะที่พูดนั่นเอง เรือเกิดชนหินใต้น้ำเป็นรูรั่ว กำลังจะจม
พี่พายจึงถามนักปรัชญาว่า “นาย นายว่าน้ำเป็นหรือเปล่า”

นักปรัชญาหันหน้า “ไม่เป็น”

พี่พายจึงพูดว่า “สงสัยนายจะไม่รอดแน่ละ!”

เมื่อเกิดวิกฤตขึ้น หลักการทฤษฎีมักไม่ค่อยมีประโยชน์

เพราะเมื่อเรือกำลังจะล่ม ความรู้ทั้งหลายมีแต่จะไร้ค่า แต่ทักษะของการว่ายน้ำเป็นต่างหากที่จะช่วยชีวิตเราได้ เช่นเดียวกัน เวลาที่เกิดปัญหา ระหว่างการสอนนักเรียนนั้น หลักการทฤษฎีทางการศึกษาไม่สามารถช่วยอะไรครูได้เลย การเรียนที่คณะครุศาสตร์ในมหาวิทยาลัยไม่ได้สอน “ทักษะและวิธีแก้ปัญหาในชั้นเรียน” มาด้วย จึงทำให้ชั้นเรียนมีแต่จะวุ่นวายไม่มีประสิทธิภาพ ดังนั้นเวลาที่เกิดปัญหาขึ้น “ทักษะวิธีการแก้ปัญหาในห้องเรียน” จึงเป็นสิ่งจำเป็นยิ่ง

สิ่งที่สำคัญที่สุดในการเรียนการสอน คือ “ทัศนคติ” ที่แสดงออกด้วย “ทักษะที่ฝึกปรือ” มาแล้วอย่างดี ในขณะที่เรื่องทัศนคตินั้นเป็นสิ่งที่ครูทุกคนต่างรู้จักกันดี ได้ยิน ได้เรียนกันมาก ทั้งจากการประชุม และการสัมมนา จนเมื่อที่จะฟัง ครูคนหนึ่งกล่าวว่า “ทำไมฉันจะไม่รู้ว่าเด็กต้องการอะไร แกรมยังรู้แก็ใจดีว่าเด็กต้องการเป็นที่ยอมรับ ต้องการให้เคารพสิทธิของเขา อยากให้คนมาชอบ ต้องการความเชื่อมั่น การสนับสนุน การส่งเสริม ความกระตือรือร้น ความสนุกในการเรียน เด็กต้องการที่จะแสวงหาความรู้ ทดลองด้วยตนเอง แล้วก็ทำมันได้สำเร็จ! บัดโธ่เยอะซะเหลือเกิน แต่ครูก็ไม่ได้เกิดมาฉลาดเหมือนไอน์สไตน์ วิเคราะห์จิตมนุษย์ได้เก่งอย่างพรอยด์ แล้วก็ใจดียิ่งกับแม่พระนะ”

ในทางทฤษฎีแล้ว ครูทุกคนต่างรู้ว่าระบบการศึกษาที่ดีควรเป็นเช่นไร แต่ลำพังแค่เพียงแนวคิดทฤษฎีนั้น ยังใช้รับมือกับเด็กไม่ได้ ปัญหาของเด็กจะไม่หายไปเฉยๆ เพียงเพราะว่าครูมีความยุติธรรม มีความรัก ให้ความเคารพ การยอมรับ รับรู้ในความแตกต่าง และพื้นเพนิสัยที่ไม่เหมือนกันของเด็กแต่ละคน ถึงแม้หลักการเหล่านี้จะฟังดูดีมาก ทว่าจับต้องไม่ได้และกว้างเกินไป เปรียบเหมือนพันธบัตรรัฐบาลหรือหุ้นหรือทองที่มีค่ามากแต่ใช้งานไม่ได้ในชีวิตประจำวัน เอาไปซื้อกาแฟสักถ้วยก็ไม่มีใครรับ ขึ้นรถแท็กซี่หรือหยุดตู้โทรศัพท์ก็ไม่ได้ เพราะสำหรับ

ชีวิตประจำวัน คนส่วนใหญ่ต้องการใช้แบงก์บิลิกและเศษเหรียญ ดังนั้นสำหรับในห้องเรียน ครูต้องการ “วิธีปฏิบัติที่นำมาใช้ได้จริง” วิธีการที่มีประสิทธิภาพในการรับมือกับเหตุการณ์ที่น่ารำคาญใจเล็กๆ น้อยๆ ที่เกิดขึ้นแต่ละวัน และปัญหาใหญ่ที่อาจเกิดขึ้นในบางคราว เหตุการณ์ทุกรูปแบบที่วันนี้จำเป็นต้องได้รับการลงมือด้วยวิธีที่เหมาะสมและทำได้จริง เพราะวิธีที่ครูสอนของตอบต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เป็นตัวกำหนดว่าเหตุการณ์นั้นๆ จะดำเนินต่อไปแบบใด จะทำให้เกิดความรู้สึกยอมรับหรือความรู้สึกขัดแย้ง ความรู้สึกที่ดีขึ้นหรือแย่ลง ความรู้สึกที่อยากจะแก้ไขหรืออยากจะแก้แค้น สิ่งที่คุณทำจะส่งผลต่อพฤติกรรมของเด็กไปในทางที่ดีหรือในทางตรงกันข้าม

สิ่งต่างๆ เหล่านี้ทำให้การเรียนการสอนเป็นทั้งเรื่องง่ายและเรื่องที่ยากในคราวเดียวกัน ครูที่เข้าใจจะทราบดีถึงความจริงที่ว่า “การเรียนรู้ของเด็กเกิดด้วยความมีสติในปัจจุบัน และเป็นเรื่องเฉพาะบุคคลเสมอ”

ตัวอย่างเหตุการณ์ และวิธีพูดที่ดีของคุณ

ตัวอย่างด้านล่างนี้แสดงให้เห็นรูปแบบการสื่อสารระหว่างครูและศิษย์ที่ “มีประสิทธิภาพ” หรือ “ทำสุดความสามารถ”

- ข้อความอันอบอุ่นใจ

ครูคนหนึ่งแจกหนังสือใหม่ให้กับนักเรียนในห้อง แต่มีจำนวนไม่พอแจกเด็กทุกคน และหมดลงก่อนที่จะถึงพอล้วยเก้าชวบ พอลเริ่มส่งเสียงคร่ำครวญ “ผมไม่เคยได้อะไรเหมือนคนอื่นบ้างเลย” เขาตัดพ้อว่า “เพราะชื่อผมเป็นตัวท้ายๆ ผมก็เลยไม่เคยได้อะไรเลย ผมเกลียดชื่อตัวเองจริงๆ ผมเกลียดโรงเรียน เกลียดทุกคน” ครูของพอลครุ่นคิดว่า จะทำอย่างไรถึงจะช่วยให้พอลรู้สึกดีขึ้นได้บ้าง จึงเขียนโน้ตถึงพอลว่า

พอลก็จะ...

“ครูรู้ว่าเธอคงจะเสียใจมาก อุตส่าห์ตั้งตารอหนังสือเล่มใหม่ แล้วก็ต้องผิดหวัง ครูจะไปหาหนังสือมาเพิ่มให้นะ แล้วเธอจะได้หนังสือเล่มใหม่เหมือนกับทุกคน” **รักจะ จาก ครู**

พอลหายงอแงหลังจากได้อ่านข้อความที่แสนอ่อนโยนจากครู และเด็กน้อยคนนี้จะจำข้อความอันอบอุ่นใจที่อ่านไปได้อีกนาน

ในทางกลับกัน หากครูคนเดียวกันนี้พูดว่า “เธอน่าจะผิดหวังเกี่ยวกับความผิดหวังบ้างไว้บ้างสิ” มันจะยิ่งซ้ำเติมแผลใจของเด็ก

การพูดว่า “ทำไมต้องทำเรื่องเล็กให้เป็นเรื่องใหญ่ด้วย แค่นั่งดูเล่มเดียว วันนี้ไม่ได้ พรุ่งนี้ก็ต้องก็ได้อยู่ดีแหละ เธออายุเก้าขวบแล้วนะ ยังทำเป็นโง่เขลาเป็นเด็กอมมือไปได้!” วิธีพูดที่ว่านี้ยังจะทำให้เด็กรู้สึกแย่นักขึ้นไปอีก และยังมีทัศนคติที่เป็นลบกับครูที่ใจดำ อีกทั้งคิดไปว่าตนเป็นคนโชคร้าย

- “ไม่ปดี”

วันเปิดเทอมชั้นประถมห้าของเวนดี้ ครูให้เธอไปหยิบหนังสือวิชาภาษาอังกฤษมาให้ พอหนูเวนดี้เอื้อมมือไปหยิบหนังสือออกมาจากชั้นหนังสือทั้งหมดก็หล่นลงมา ...เวนดี้เริ่มร้องไห้

ครู : “เวนดี้ หนังสือหล่นลงมาจกชั้นหมดเลย เราต้องช่วยกันเก็บแล้วจ้ะ”

เวนดี้ : “หนูทำไม่ได้เลย เป็นวันเปิดเทอมวันแรกแท้ๆ ไม่มีอะไรดีเลย”

ครู : “หนูเจอเข้าที่ไม่สดใสเลยนะ”

เวนดี้ : “คะครู หนูอยากระบายเหมือนกัน”

ครู : “เล่ามาสิ ครูอยากฟัง”

ครูช่วยเก็บหนังสือพร้อมกับรับฟังเรื่องที่เวन्दี้เล่า แล้ววันนั้นเรื่องราวต่างๆ ก็จบลงด้วยความเรียบร้อย

เรื่องข้างต้นนี้ ครูได้ทำในสิ่งที่เป็นการช่วยเหลือเด็กได้อย่างมาก ครูไม่ได้วิจารณ์ หรือแนะนำว่าควรทำอะไร แต่พูดอย่างชัดเจนถึงปัญหาที่เกิดขึ้นและฟังด้วยความเห็นอกเห็นใจเด็ก

- โจทย์สมการ

ไอต้า อายุสิบสี่ปีแล้ว แต่ก็ยังไม่ค่อยเข้าใจเรื่องการแก้โจทย์สมการคณิตศาสตร์ เธอจึงรู้สึกอายและไม่กล้าที่จะถาม ครูสังเกตเห็นจึงเข้าไปถามเพื่อช่วยเธอโดยไม่ให้เธอรู้สึกเสียหน้า

ครูพูดว่า “การแทนค่าในสมการเป็นเรื่องยากนะ หลักๆ ต้องใช้สัญลักษณ์แทนคำตอบ จากนั้นต้องเปลี่ยนสัญลักษณ์มาเป็นตัวเลข แล้วก็สลับเครื่องหมายเวลาย้ายข้างอีกด้วย มันออกจะซับซ้อนและบางทีต้องมีคนมาช่วย ถ้าหนูสงสัยตรงไหนก็ถามครูได้เลยนะ”

ครูของไอต้าแสดงข้อเท็จจริงพื้นฐานของวิชานี้ ครูไม่ได้ถามจี้หรือแสดงออกมาว่าเธอยังแก้สมการเองไม่เป็น และไม่ได้พูดแบบเผื่อๆ ให้เธอมั่นใจว่าเธอจะต้องเข้าใจวิชานี้ได้อีกด้วย แต่ครูแสดงความเห็นใจถึงความซับซ้อนในเรื่องสมการ และบอกวิธีการให้เธออย่างเป็นขั้นตอน

- โกงกับเห็บๆ

ฟิววิชาพลະคาบหนึ่งหมดลง ครูบอกให้นักเรียนหยุดเล่นบาสเกตบอล โจเซฟโพล่งขึ้นมาว่า “คนอื่นได้เล่นตั้งหลายตา ผิดกับผมแบบนี้มันโกงกันเห็บๆ”

ครูตอบเขาว่า “ครูให้เธอโยนลูกลงตะกร้าอีกสามที จะได้ไม่ต้องน้อยใจ”

โจเซฟหูฝั่ง เขารีบโยนลูกลงห่วงแล้วเก็บลูกบาสมาส่งคืนให้ครูอย่างรวดเร็ว เด็กชายรู้สึกสดชื่นและสมหวัง

ส่วนสำคัญของเหตุการณ์ข้างต้นนี้ คือการที่ครูได้แสดงความเข้าใจต่อความรู้สึกที่เกิดขึ้นกับเด็ก และไม่เข้มงวดกับกฎจนเกินไป ทำให้เด็กนักเรียนรับรู้ว่าคุณครูมองเห็นถึงความรู้สึกของนักเรียนว่าสำคัญ

- แทรกให้น้อย

ปูไม่ชอบการบ้านหัวข้อที่เธอได้รับในวิชาสังคมศึกษา จึงมาขอเปลี่ยนหัวข้อกับครู ครูตอบเธอว่า “ครูรู้ว่าหนูไม่ชอบหัวข้อที่ได้รับ หนูไม่สนใจเรื่องศาสนาของชาวอียิปต์ แต่สนใจเกี่ยวกับศิลปะมากกว่า จินาได้หัวข้อศิลปะอียิปต์ ลองไปคุยกับเค้าดูว่าจะแลกเปลี่ยนหัวข้อกันได้มั้ย หรือว่าจะช่วยกันทำก็ได้”

จูนขอบคุณครูที่เข้าใจและไปคุยกับเพื่อนเรื่องเปลี่ยนหัวข้อทำรายงานด้วยตัวเอง

- กำลังใจ

|| อน อายุเก้าขวบ ฝึกซ้อมดนตรีกับเด็กอีกสามสิบคนที่เรียนกับครูสอนดนตรีที่บ้านครู แอนรู้สึกกลัวและไม่มั่นใจ จึงปลีกตัวออกมาหลบอยู่ที่มุมห้อง ไม่ยุ่งกับเพื่อนๆ ซึ่งครูก็สังเกตเห็น

ครู : “หนูแอนคงชอบสีฟ้ามากเลยนะจ๊ะ”

แอน : “หนูนึกว่าครูคงไม่มีเวลาจะสังเกตเห็นหนูซะอีก นักเรียนออกจะเยอะมาก”

ครู : “ทุกคนมาเรียนกับครูนี่คะ ครูก็ต้องเห็นสิจ๊ะ”

แอน : (น้ำตาคลอ) “ไม่น่าเชื่อเลยว่าครูจะเห็น มีคนเก่งๆ เยอะมากเลย หนูยังเล่นไม่ค่อยเป็น”

ครู : “ครูไม่ได้มองเด็กที่รูปร่างหรือความเก่งหรือจะ ครูชอบ
เด็กๆ ที่มาเรียนด้วย”

แอน : (เริ่มยิ้มออก) “หนูวาดรูปสวยนะคะ หนูจะวาดให้ครู
ค่ะ หนูวาดเองกับมือเลยนะคะ”

ครู : “โอ้โห... ครูชอบทุกรูปเลยจ้ะ”

พอหนูแอนอารมณ์ดี ก็สามารถเล่นดนตรีได้ไพเราะและถูกต้อง
พอเล่นจบ เธอส่งยิ้มและคุยเล่นกับเพื่อนๆ ได้อย่างสบายใจ

- ศิลปะ:ใบภาพล้อ

ครูผู้ชายกำลังยืนมองรูปวาดล้อเลียนตัวเองบนกระดานดำใน
ห้องเรียน รูปวาดนั้นมีรายละเอียดที่ตรงกับใบหน้าของครู แต่เป็นการ
วาดล้อเลียนตลกขบขัน เด็กๆ ในชั้นตั้งหน้าตั้งตารอว่าครูจะพูดอย่างไร
เกี่ยวกับรูปนั้น

ครูดูรูปตัวเองด้วยความสนใจ แล้วพูดขึ้นว่า “ครูคงลบบรูปนี้ไม่ลง
เพราะวาดได้ดีมาก คนวาดช่วยวาดรูปนี้ลงบนกระดานให้ครูหน่อยได้
มั๊ย ครูขอชมคนวาดด้วยนะว่าเป็นนักวาดภาพล้อที่มีพรสวรรค์”

ครูคนนี้แสดงออกในความเป็นผู้ใหญ่ โดยไม่เอาเรื่องล้อเลียน
ส่วนตัวมาเป็นประเด็น ไม่ได้พยายามทำให้เด็กที่วาดต้องเจ็บอาย
ไม่มองหาคนทำผิด ครูไม่ได้สอนมารยาทหรือเทศนานักเรียนที่ไม่เกิด
ผลดีใดๆ แต่กลับชื่นชมความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนคนที่วาด และ
แสดงความใส่ใจต่อผลงานศิลปะ

- ตื่นเวทีกี

เด็กนักเรียนกำลังซ้อมละครเวที เรื่อง “ปีเตอร์ แพน” 랄ฟ์ได้
เล่นบทของกัปตันฮุค แต่จู่ๆ เกิดตื่นเวทีขึ้นมา 랄ฟ์บอกครูว่าไม่อยาก

เล่นบทนี้อีกแล้ว ครูตอบราร์ลล์ว่า “ครูคิดว่าเธอคงไม่อยากพูดแบบ
ห้องเอาอย่างนั้นนะ เธอลองเปลี่ยนบทพูดให้เป็นแบบตัวเองถนัดดูสิ”
ราร์ลล์เปลี่ยนบทพูดของตัวเองละคร และยอมซ้อมละครต่อไปได้จนจบ

ครูช่วยให้เหตุการณ์ผ่านพ้นไปด้วยดี ไม่ได้ตำหนิเด็กและไม่ได้
พยายามโน้มน้าวให้เด็กเปลี่ยนใจ ครูไม่ได้พูดให้ราร์ลล์รู้สึกผิด (เช่น
คำประภาท “เธอทำให้ละครล่ม” หรือ “ครูเชื่อว่าเธอทำได้แน่”) ตรงกันข้าม
ครูแสดงความเห็นอกเห็นใจเด็ก และเสนอทางออกที่เหมาะสมให้แทน

- มหาตมะ คานธี

ครูที่มาสอนแทนครูประจำชั้น ถามชื่อนักเรียนชายคนหนึ่ง เมื่อ
ตอบว่าเขาชื่อ “มหาตมะ คานธี” นักเรียนคนอื่นๆ หัวเราะออกมาเสียง
ดังลั่นห้อง ครูพูดขึ้นว่า “มหาตมะ คานธี เป็นบุคคลตัวอย่างที่น่าใส่ใจ
และชื่นชม” นักเรียนทั้งหลายสงบลง ครูจึงเริ่มการเรียนการสอนได้

ความมั่นคงในตัวของครู ช่วยทำประหยัดเวลา หากเหตุการณ์
นี้เกิดกับครูปากร้ายซีโมโหคงจะจบลงด้วยความขมขื่น กลายเป็นการ
ต่อว่ากันเรื่องวินัยและมารยาท

- คุยกันอย่างเข้าอกเข้าใจ

U ่น่า : (ทำขวบ) “ครูคะ ครูมีลูกหรือคะ”

ครู : “จ๊ะ หนูรู้หรือจ๊ะ”

นิน่า : “หนูเห็นชื่อครูมีคำว่านาง และครูก็สวมแหวนแต่งงานด้วย”

ครู : “หนูช่างสังเกตดีจัง”

นิน่า : “พี่สาวของหนูกำลังจะมีน้อง”

ครู : “งั้นหนูก็กำลังจะได้เป็นน้าแล้วสิจ๊ะ”

นิน่า : “ค่ะ แต่พี่สาวหนูยังไม่ได้แต่งงาน”

ครู : “อ้าว เหรอคะ”

นิน่า : “คนเราควรจะต้องทำงานก่อนจะมีลูกหรือเปล่าคะ”

ครู : “ครูว่าหนูคงจะสงสัยเกี่ยวกับเรื่องนี้อยู่สินะ”

นิน่า : “ค่ะ คนในบ้านของหนูเค้าก็ลุ่มใจกันแต่หนูดีใจมากเลยคะ”

ครู : “หนูอยากเป็นคุณน้าหรือจ๊ะ”

นิน่า : “ค่ะ และหนูก็อยากให้ทุกคนดีใจเหมือนกับหนู”

ครู : “หนูอยากให้คนอื่น ๆ ดีใจที่จะมีน้องเหมือนหนู”

นิน่า : “ค่ะ”

แล้วนิน่าก็วิ่งเข้ามากอดครู

บทสนทนาระหว่างครูกับนิน่า แสดงถึงความเข้าใจในสิ่งที่เด็กหญิงพยายามจะบอกและสะท้อนความรู้สึกของเด็กออกมาเป็นคำพูด ครูมีความชื่นชมต่อเด็กที่เป็นคนช่างสังเกตและรับรู้ว่ามีนิน่าต้องการอะไร นิน่ารับรู้ได้ว่าครูเข้าใจ ยอมรับ และพอใจที่ได้ฟังเรื่องของเธอ จึงแสดงความรักออกมาด้วยการกอดครู

- ปลอบใจโดยไร้คำพูด

ครูสอนชั้นประถมสามคนหนึ่งเล่าถึงเหตุการณ์ต่อไปนี้ที่น่าสนใจ

“ช่วงพักกลางวัน เวลาที่เด็กเดินร้องไห้มาหา ดิฉันก็จะปลอบเด็ก และไม่ถามถึงสาเหตุว่าทำไมจึงร้องไห้ พอเด็กหยุดร้องไห้ ก็จะหันมามองด้วยสายตาที่ราวกับกำลังพูดว่า ‘ขอบคุณครูที่เข้าใจหนู’”

“วันหนึ่งขณะที่กำลังอยู่ในโรงอาหารช่วงพักกลางวัน ราโมน อายุแปดขวบ เดินเข้ามาพร้อมกับร้องไห้สะอึกสะอื้น ดิฉันเกือบจะหลุดปากถามว่าเกิดอะไรขึ้นกับเขา แต่แล้วก็นึกได้ว่า ไม่จำเป็นต้องรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น เด็กมาเพื่อหาความอบอุ่นใจ ไม่ได้มาขอคำวินิจฉัย ครูก็ลูบหลังลูบไหล่เด็กไป แล้วพูดว่า ‘ครูเข้าใจคะ ครูเข้าใจ’ สักพักเด็กก็เริ่มคลาย

อารมณ์เศร้า เลยพูดหลายคำที่บอกเด็กว่าครูเห็นใจเธอ ราโมนเองก็ไม
อยากจะทำแต่ต้นสายปลายเหตุ แต่แล้วเด็กน้อยก็ยิ้มออกมาได้ และกลับ
ไปนั่งทานอาหารกลางวันต่อ”

- ปฐมพยาบาลความรู้สึก

สตีเฟน อายุเจ็ดขวบ อุตส่าห์ปั่นเรือจากดินเหนียวอย่างขมิขมัน
เขานขึ้นรูปโครงเรือ บันไม้พาย และบันคนใส่ลงไปในเรืออีกด้วย หนูน้อย
ต้องการจะเอาน้ำขึ้นเอาน้ำไปให้ครูดู แต่ขณะที่เขากำลังเดินถือเรือไป
ให้ครูดู บรูซเดินมาชนเขาเข้าอย่างจัง เรือบ้นตกลงบนพื้นแตกเป็นเสี่ยงๆ
สตีเฟนระเบิดน้ำตาและเริ่มทုบตีบรูซอย่างหน้ามิด ครูรู้ว่าควรจะมีมือ
กับเหตุการณ์อย่างไร จึงแยกเด็กทั้งสองคนออกจากกัน และให้ความ
สนใจกับความเจ็บปวดที่สตีเฟนรู้สึก ครูพูดว่า

“ครูเห็นความตั้งใจในการปั่นเรือลำนี้นะ อุตส่าห์ใส่ใจปั่นอย่าง
สุดฝีมือ หนูคงเสียใจมากที่เห็นมันแตกหมดเลย มันน่าเสียใจออกนะ
เอาอย่างนั้นจะดี ครูมีดินเหนียวใหม่ให้หนูเอาไปปั่นเรือลำใหม่ หนูจะ
ทำเมื่อไหร่ก็ได้จะ”

ครูไม่ได้พุ่งเป้าไปที่การต้อยติของสตีเฟน และก็ได้ต่อว่าบรูซ
หรือได้สวนเอาผิดถูก ใครผิด ใครที่ไม่ระวัง ครูมุ่งที่จะช่วยปลอบใจ
สตีเฟน และช่วยให้เด็กมองเห็นว่าตนเองเกิดความรู้สึกอย่างไร ซึ่ง
เป็นพื้นฐานในการควบคุมอารมณ์ที่ดี

- โบนัสๆ

โลลา อายุแปดขวบ ได้รับความหมายแจ้งเรื่องการฉีดวัคซีนจากห้อง
พยาบาล เด็กหญิงเริ่มร้องไห้

ครู : “พอนึกถึงว่าต้องไปฉีดวันนี้ ทำให้รู้สึกกลัวเหมือนกันนะ”

เลอา : “ใช่ค่ะ”

ครู : “หนูไม่อยากไปเลยใช้มัย”

เลอา : “ใช้ค่ะ หนูกลัว”

ครู : “ครูก็คิดอย่างงั้น เดี่ยวครูเขียนโน้ตให้พยาบาล บอกว่าให้ฉีดหนูเบาๆ มากเป็นพิเศษเลยนะค่ะ”

ครูเขียนโน้ตให้เลอาเอาไปให้พยาบาล เมื่อเลอากลับมาพร้อมกับคราบน้ำตา ครูถามเธอด้วยความเห็นใจ “เจ็บใช้มัยลูก” “เจ็บค่ะ ตอนแรกเจ็บมากเลยค่ะ แต่ตอนนี้ไม่ค่อยเจ็บเท่าไรแล้ว”

ครูได้ช่วยเด็กโดยการไม่ได้พยายามทำให้เด็กกลัวน้อยลง ด้วยคำพูดประเภท “โตปานนี้แล้วยังทำเป็นกลัวเข็มไปได้” ครูไม่ได้อธิบายเหตุผล “ฉีดเพื่อสุขภาพของหนูเองนะ” รวมทั้งไม่ได้หลอกให้เชื่อ “เหมือนโดนมดกัดเองจ๊ะ” แต่ครูรับรู้ความรู้สึกและรับทราบถึงความปรารถนาของเด็ก แล้วเสนอวิธีการช่วยเหลือ

- โมโหแล้วนะ :

รัสเซล อายุเจ็ดขวบ กำลังโมโหที่ครูไม่ได้เรียกให้เขาได้เล่นเกมในชั้นเรียน เมื่อจบเกม เขาออกอาการโมโหครู

รัสเซล : “ครูลำเอียง”

ครู : “เธอรู้สึกว่าครูรักนักเรียนไม่เท่ากันหรือจ๊ะ”

รัสเซล : “ก็ครูไม่เคยเรียกผมตอบเลย”

ครู : “เธออยากให้ครูเรียกเธอให้ตอบคำถามบ่อยๆ ใช้มัย”

รัสเซล : “ครับ”

ครู : “ขอบคุณที่บอกครูนะว่ารู้สึกยังไง ครูจะได้ไม่ลืมว่าเธอรู้สึกยังไงเวลาครูไม่เรียกให้ตอบ”

ครูไม่ได้ปฏิเสธความรู้สึกของนักเรียน ไม่ได้พยายามแก้ต่าง และไม่ได้ต่อว่าหรือลงโทษนักเรียน แต่ครูสามารถชนะใจนักเรียนแทน

- มองเสียใหม่

เดวิด อายุเก้าขวบ ถือการบ้านมาให้ครูตรวจ

ครู : (เห็นว่าเด็กทำมาผิด) “โจทย์พวกนี้ต้องลองทำดูใหม่จะ”

เดวิด : “ครูมองยังกับผมเป็นคนโง่”

ครู : “อย่างนั้นครูจะเปลี่ยนท่าทางการมองซะใหม่ให้มันนวลกับเธอมากขึ้น”

เดวิด : “นี่มันนวลแปลว่าอะไรอะ”

ครู : “ก็คือ อ่อนโยนและอ่อนหวานไงล่ะจะ การบ้านที่ให้ไปนั้นออกจะยากมากนะ มีหลายข้อด้วย ต้องใช้เวลาและต้องพยายามทำซ้ำในข้อที่เคยทำไปแล้ว”

เดวิด : “ผมก็ว่าอย่างนั้นอะ”

เดวิดกลับไปแก้การบ้าน ดูข้อที่ทำพลาดด้วยอารมณ์ที่ดี

ความนุ่มนวลที่ครูใช้ช่วยปิดเป่าเอาคำต่อล้อต่อเถียงของเด็กออกไป เมื่อเวลาปะทะกัน ครูไม่ได้พูดแก้ตัวหรือโจมตี หรือปฏิเสธคำกล่าวหาของเด็ก ครูเลือกที่จะปรับเปลี่ยนท่าทีแทนที่จะเถียงกับเด็ก ให้ทางเลือกใหม่กับเด็กในการพูดคุยกัน ด้วยการยอมรับความเห็น แทนที่จะมัวแต่อธิบายต่อความยาวสาวความยืด

- มุ่งตรงต่อความรู้สึก

รูดี อายุเจ็ดขวบ รุ่งๆ ก็ร้องไห้ ครูเดินเข้าไปหาแล้วพูดว่า “ต้องเกิดอะไรแย่ๆ ลึกลับอย่างแน่เลย”

รูดีพยักหน้า แล้วชี้ไปที่รถของเล่นคันใหม่ “ล้อมันหลุดแล้ว สูลิโอเป็นคนทำ” เขาร้องไห้ต่อ

“มันเป็นอุบัติเหตุอะ” สูลิโอพูดขึ้นมาบ้าง

“เป็นรถคันใหม่ของเธอใช่มั้ยรูดี” ครูพูดอย่างเห็นใจ

“ฮะ” รูดีตอบ

“ว้า... แอ่จ้ง” ครูกล่าว

รูดีหยุดร้องไห้ แล้วเงยไปลักครู่ จากนั้นก็พูดขึ้นมาว่า “ผมมีรถคันอื่นอีกที่บ้าน” แล้วเหตุการณ์นี้ก็จบลงด้วยดี

ครูแสดงออกถึงความเข้าใจเด็ก ไม่ได้ตั้งคำถาม กล่าวหาต่อว่า สั่งสอนใคร ครูไม่ได้ถามรูดีว่าทำไมถึงเอาของเล่นมาโรงเรียน หรือต่อว่าชูลิโอว่าทำไมไม่ไปทำของเล่นของเพื่อนฟัง แต่ครูมุ่งให้ความสำคัญต่อความรู้สึกของรูดี จากนั้นทุกอย่างก็เป็นไปด้วยดี

- รักษาคำพูด

ชูซาน อายุสิบสองปี อาสาไปช่วยจัดหนังสือเข้าชั้นที่ห้องสมุดในช่วงหยุดสุดสัปดาห์ แต่พอวันเสาร์ ชูซานมีการบ้านท่วมท้นจนเธอคิดว่าไม่น่ารับปากจะไปช่วยที่ห้องสมุดเลย เธอรู้สึกไม่พอใจและกดดัน เธอไปถึงที่ห้องสมุดในตอนเช้าพร้อมกับครบน้ำตา ครูฟังชูซานเล่าเรื่องด้วยความใส่ใจโดยไม่ขัดคอ แล้วพูดว่า “ขนาดหมดเรี่ยวแรงแล้วหนูก็ยังอุตสาหะมาตามที่รับปาก นี่แหละที่เรียกว่าความมีวินัยรับผิดชอบ” คำพูดของครูราวกับเป็นยาสมานแผลอันวิเศษ ชูซานรู้สึกราวกับเป็นนางเอกแสนดีที่มีความรับผิดชอบ

แต่เหตุการณ์นี้คงจบไม่สวย ถ้าครูต่อความด้วยการเทศนาและให้ความเห็นกตค่าความดีลง อย่างเช่น

“ทำไมถึงไม่ทำการบ้านซะเนิ่นๆ หา”

“ถ้ารู้ว่าจะมีการบ้านเยอะก็ไม่น่ามารับปากว่าจะมาช่วยเนี้นา”

“ทีหน้าทีหลังหัดคิดหลายๆ รอบก่อนเอ่ยปากพูดนะ”

“นี่เธอต้องหัดเรียนรู้จากห้องสมุดบ้างนะ”

เป็นความสามารถของครูที่ได้แสดงให้เห็นถึงการเคารพให้เกียรติกัน และรักษาสถานการณ์เอาไว้ได้ การโต้ตอบเพียงสั้นๆ ของครูสื่อให้เด็กรู้ว่าการที่เธอทำมีคุณค่า และบุคลิกของเธอนั้นดีงาม

เป้าหมายนั้น สำคัญเหนือสิ่งอื่นใด

กฎที่กำหนดได้อย่าง “มีประสิทธิภาพ” จะไม่ยกตนข่มนักเรียน ครูเหล่านี้จะไม่罵เทศนาหรือสั่งสอนศิษย์กรรม ไม่คอยแต่จะทำให้นักเรียนรู้สึกผิด หรือเฝ้าเรียกร้องคำมั่นสัญญาใดๆ จากเด็ก และยังไม่พยายามขุดคุ้ยปัญหาอันเกิดจากความประพฤติน่าเกลียดๆ น้อยๆ ไม่แฉมพรายสาเหตุของเรื่องวุ่นวายที่เกิดขึ้นในห้องเรียน ครูที่ดีจะไม่ยึดติดกับภาพลบๆ ในอดีตของนักเรียน และไม่คิดพุ่งไกลไปถึงอนาคต แต่จะรับมือกับสิ่งที่เกิดขึ้นในปัจจุบันด้วยทักษะและวิธีการที่ดี

ประเด็นสำคัญสำหรับครูคือความกลัดกลุ้มที่เกิดขึ้นในจิตใจของเด็กที่อยู่ตรงหน้าในขณะนี้เท่านั้น ดังที่ครูคนหนึ่งกล่าวไว้ว่า “ฉันเคยสนใจแต่พัฒนาการที่ดีในอนาคตของเด็ก ตอนนี้นั้นฉันมีสิ่งที่ต้องให้ใส่ใจมากขึ้น ซึ่งก็คือภาวะอารมณ์ในปัจจุบันที่เกิดขึ้นกับเด็กและความต้องการที่เคลือบคลุมจิตใจดวงน้อยๆ แทนที่จะจะคิดถึงดินแดนแห่งอุดมคติ เราควรกลับมาให้ความสำคัญกับความสำเร็จที่เกิดขึ้นตรงหน้าทันทีต่อหน้าที่ ที่มีความหมายต่อความจิตใจมนุษย์ในห้องเรียน”

“การทำสุดความสามารถ” ของครูนั้น

เป็นสิ่งพิสูจน์ให้เห็นว่า

การเปลี่ยนแปลงชีวิตของเด็กนักเรียนไปในทางที่ดีขึ้น
เป็นสิ่งที่เป็นไปได้และสามารถทำให้เป็นจริงได้!

3

ตัวอย่างวิธีพูดที่ “สร้างปัญหา” ให้เด็ก : ครูสอนแบบ “ขอไปที” เป็นอย่างไร

*“ความสัมพันธ์ที่ดีของครูและเด็กนั้นต้องไม่มีความเห็น
หรือคำวิจารณ์อันกริดแทงใจ เพราะคำพูดเหล่านั้น
มีแต่จะทำให้เกิดความเกลียดชังและทำให้เด็กคิดภาพร้ายๆ ในใจ”*

นักถ่ายภาพคนหนึ่ง บรรยายถึงสภาพที่
ตัวเขาเห็นชายชาวอินเดียผู้ซึ่งอยู่ในสภาพของความหุดหู่และ
สิ้นไร้ไม้ตروقคนหนึ่งให้เพื่อนฟัง “...ฉันเห็นเมียเขากำลัง
ท้อง ลูกๆ ก็ไม่สบาย ตัวเขาเองก็ตองงาน สภาพหมู่บ้านก็ย่ำแย่ บ้านก็
แสนจะโกโรโกโส”

เพื่อนเขาถามขึ้นมาว่า “แล้วนายทำยังไงล่ะ”

ช่างภาพตอบว่า “ก็ถ่ายรูปเก็บไว้ไง!”

การเป็นครูก็เช่นเดียวกัน คนเป็นครูนั้นไม่อาจมองดูปัญหาแบบ
“รู้แต่ไม่ใส่ใจ” เช่นเดียวกับที่ช่างภาพคนดังกล่าวทำ **ครูต้องไม่ทำเป็น
ไม่รู้ไม่ชี้ หรือทำเป็นหูตาไม่ใส** อาชีพครูเป็นอาชีพที่ต้องให้ความสำคัญ
ต่อสิ่งที่เกิดขึ้นกับนักเรียนเป็นอันดับแรก **ครูต้องกระทำอย่างถูกต้อง
และเหมาะสมภายใต้สถานการณ์อันตึงเครียด แสดงให้เห็นความดีงาม
ในยามที่ถูกกดดัน ตอบสนองด้วยความเข้าอกเข้าใจอย่างแท้จริง และ
ไม่มีปฏิกิริยาโต้ตอบอย่างหุนหันพลันแล่นต่อเหตุการณ์ที่เกิดตรงหน้า**

ครูทุกคนแบกภาระอันหนักอึ้ง เด็กนักเรียนต่างเรียกร้องเอาหนี้ เอาหนี้ไม่ว่างเว้นและให้ครูต้องคอยสนองความต้องการไม่สิ้นสุด ครูบางคนทำงานหนักเกินกว่าที่ควรจะเป็น เพราะมัวแต่เสียแรงเสียเวลา ไปกับการปะทะกันในสมรภูมิที่ควรหลีกเลี่ยง การทุ่มเถียงที่ควรจะ ละเว้น หรือสงครามที่ควรป้องกันไม่ให้เกิดตั้งแต่ต้นมือ โรงเรียนแต่ละ แห่งต่างสิ้นเปลืองทรัพยากรแรงงาน เวลา และมันสมองอย่างมากไปกับการ ถูกนำมาสังเวทความขัดแย้งที่ไร้สาระและการถกเถียงที่ไร้ประโยชน์

ตัวอย่างเหตุการณ์และวิธีพูดของครู ที่ “สร้างปัญหา” ให้แก่เด็ก

ตัวอย่างเหตุการณ์ต่อไปนี้แสดงถึงอำนาจทำลายล้าง ของการพูดที่ไม่เข้าท่า และการกระทำทั้งหลายในชั้นเรียนของครูเป็นชนิด ที่เรียกว่าทำแบบ “ขอไปที”

- เข้าเป็นเต่า

ครูสั่งนักเรียนในห้อง “เอาละ ไปนั่งที่ใต้” แต่เด็กชายอัลเฟรด ยังยืนอยู่ตรงแถวทางเดิน ครูพละมุ่นโทสะใส่เด็กออกมาเป็นชุด “นี่เธอ ทำไมยังไม่ไปนั่งที่ จะรอให้มีใครมาส่งเทียบเชิญรีไรง เธอเนี่ยมันชอบทำอะไร รุ่งท้ายตลอดเลย มัวแต่อืดอาดยืดยาด ซ้ำเป็นเต่าตัวมเต็มมอยู่ได้... คุณชายจะรอใครมาอุ้มไปนั่งไม่ทราบ” อัลเฟรดนั่งลงทำหน้าบูด พอครู เริ่มสอน อัลเฟรดไม่ได้สนใจฟังครูอีกแล้ว มัวแต่จินตนาการแก้แค้น อยากให้ครูตายๆ ไปซะ และคิดต่อว่าจะจัดงานศพครูอย่างไรถึงจะสมแค่น

ระหว่างความสัมพันธ์ที่ดีของครูและเด็กนั้นต้องไม่มีความเห็น หรือคำวิจารณ์อันกริดแกงใจ เพราะคำพูดเหล่านั้นมีแต่จะทำให้เกิดความเกลียดชังและทำให้เด็กคิดภาพร้ายๆ ในใจ ทางออกคือ ครูควรจะพูด ให้สั้นกระชับ แค่เพียงว่า “อัลเฟรด ครูกำลังจะเริ่มอ่านกลอนให้ฟัง”

เด็กส่วนใหญ่จะให้ความร่วมมือกับคำบอกใบ้ที่ว่านี้ด้วยดี ถ้าเด็กยังไม่ยอมนั่งลงอีก ครูสามารถบอกให้เด็กรับรู้ถึงความไม่พอใจและความคาดหวังของครู โดยไม่มีการโจมตีตัวเด็กว่า “อัลเฟรด ครูไม่ชอบนะเวลาที่ทุกคนพร้อมที่จะเริ่มเรียนกันแล้ว แต่เธอยังไม่เข้าไปนั่งที่”

- ปรเชดปรเชษ

Fรึสอนศิลปะเอารูปวาดสองรูปมาให้นักเรียนดู แล้วให้นักเรียนเลือกว่าชอบรูปไหนมากกว่ากัน พอถึงคราวของเฮนรี่ วัยสิบสองปี ซึ่งตั้งใจว่าจะตอบแล้ว แต่ครูกลับโพล่งขึ้นมาก่อนที่เขาจะได้ตอบว่า “นี่เธอ... จะตอบพรุ่งนี้หรือไง ว่ามาเร็วๆ” เพื่อนในชั้นหัวเราะคิกคัก เฮนรี่รู้สึกวูบวาบหน้าร้อนผ่าวด้วยความอาย

การล้อเล่นให้ได้เสียงหัวเราะที่นำมาซึ่งความอับอายนั้น ไม่ถือเป็นการสอนที่ดี เด็กที่เรียนรู้ว่าจะไม่ทำอะไรได้เร็วขึ้นเพียงเพราะคำประชดประชด ขึ้นตอนการใช้ความคิดนั้นไม่ใช่เรื่องที่แก้ไขได้โดยการเยาะเย้ย การเย้ยหยันรังแต่จะสร้างความเกลียดชัง เวลาที่เด็กมีปัญหาครูมีหน้าที่ที่จะให้ความช่วยเหลือ ครูอาจพุดกับเฮนรี่ว่า “เลือกยกานะ ทั้งสองรูปคงมีอะไรที่เธอชอบอยู่ ลองดูซิว่ารูปไหนถูกใจมากที่สุดจ๊ะ”

เพราะไม่มีวันที่เด็กจะเรียนรู้เรื่องศิลปะจากคำพุดที่ตอกด้วยลิ้มและความสุนทรีก็ไม่อาจสอนด้วยความกักขฬะ!

- เลขหารยว

||มท อายุเก้าขวบ ทำโจทย์เลขหารยวไม่ได้ จึงขอให้ครูช่วยครูตอบเขวว่า “เธอไปอยู่ชะที่ไหนตอนทีครูสอน ทำไมไม่รู้จักพัง ม้วแต่เล่นอยู่ละสิ ทีนี้จะมทำขออภิลิที เธอไมใช้นักเรียนคนเดียวในหึ่งนี้ นะ จะให้ครูมาสอนเธอเป็นพิเคษคนเดียวได้ยง” แมทเดินคอตกกลับไปที่โต๊ะ แล้วจากนั้นมา เด็กชวยคอยหาเรื่องปวนหึ่งชั่วโมง

ไม่ว่าครูจะยุ่งขนาดไหน ครูก็ควรจะช่วยสอนเด็กที่ยังไม่เข้าใจในบทเรียน ครูอาจจะพูดว่า “การหารยาวนี่เข้าใจยากเหมือนกันนะ ครูก็อยากจะมีเวลาช่วยอธิบายให้เธอฟัง แต่ตอนนี้ครูยังไม่สะดวก เดี่ยวดูตารางก่อนว่าครูจะช่วยเธอได้ตอนไหนนะ”

พฤติกรรมไม่ดีของเด็กเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อเด็กเจอปัญหาที่เกิดจากการทำงานในบทเรียน เด็กๆ กลัวที่จะขอความช่วยเหลือ เพราะประสบการณ์ที่ผ่านมาบอกเขาว่าการถามครูนั่นเสี่ยงต่อการถูกตำหนิให้อาย เด็กจึงเลือกที่จะถูกทำโทษมากกว่าถูกต่อว่าในความเหลวไหลหรือไม่ใส่ใจเรียน ซึ่งครูสามารถช่วยลดสิ่งที่ว่ามานี้ด้วยการแสดงความเต็มใจและพร้อมที่จะช่วยเหลือเด็กที่ไม่เข้าใจในเรื่องที่สอน

- ตั้งฉายาให้เด็ก

โมน่า อายุเก้าขวบ มีอยู่ครั้งหนึ่งที่เธอทำงานเสร็จไม่ตรงเวลา ครูพูดว่า “เธอนี่มันขี้เกียจล้นหลังยาวและไม่มีมารยาทผิดชอบเอาซะเลย”

หลังจากหมดชั่วโมง โมน่าพูดกับครูว่า “ครูไม่รู้เลยว่าหนูเป็นคนยังไง หนูไม่ใช่คนขี้เกียจหรือไม่มีมารยาทผิดชอบอย่างที่ครูว่าเลย หนูตั้งใจในการทำงานในห้องเรียนมากนะคะ สุดท้ายความสามารถเลยด้วย หนูมาเรียนกับครูแค่อีกลีนาที่ ครูก็เลยไม่รู้ว่าหนูเป็นคนยังไงแบบครูคนอื่นๆ”

ครูตอกกลับไปว่า “เธอนะยังเด็ก แทบจะยังไม่ลึนกลืนน้ำนม แต่ปากดีนั่นนะ กลับไปบอกให้แม่เธอมาที่โรงเรียน จะได้คุยกันเรื่องแม่ลูกสาวปากเปราะ” โมน่ากลับบ้านไปพร้อมกับน้ำตา

การตั้งฉายาให้เด็กเป็นสิ่งต้องห้ามในการสอนหนังสือ เพราะจะทำให้เด็กเลียนแบบ ทำให้เด็กเกิดความคับแค้นใจ เด็กส่วนใหญ่จะมองตัวเองเป็นคนในแบบที่ครูชี้ให้เห็น ดังนั้นสิ่งที่ครูพูดต่อเด็กนั้นมีผลในทางลบอย่างฉกรรจ์

วิธีพูดกับลูก

ฉบับปรับปรุง

โดยไม่ทำร้ายจิตใจของเขา และทำให้เขาร่วมมือยอมทำตามคุณ

Between Parent & Child โดย ดร.เฮม จินออต

แปลและเรียบเรียงโดย : กรณีย์ ภูริสิทธิ์
บรรณาธิการโดย : สมชัย เบนจงมิตร

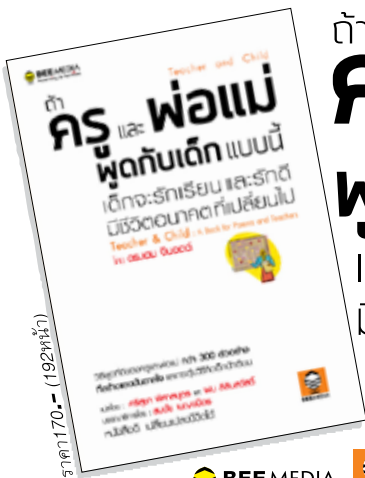

- ทำอย่างไรจึงจะให้ลูกมีระเบียบวินัย โดยไม่ต้องใช้วิธีการลงโทษหรือบังคับ
- ทำอย่างไร ให้เด็กมีความรับผิดชอบ จากจิตใต้สำนึกของเขาเอง
- วิธีใช้คำพูดเชิงบวก เพื่อสร้างกำลังใจ
- วิธีจัดการความกังวลใจของเด็ก
- วิธีแก้ปัญหาความอิจฉาริษยาของลูก

หนังสือดี เปลี่ยนแปลงชีวิตได้

“ถ้าเลยแพทย์จำเป็นที่จะต้องฝึกฝน ให้มีความชำนาญในการใช้มิดฝ่าตัด ฉันทไฉน พ่อแม่ทุกคนก็จำเป็นที่จะต้องฝึกฝน ให้มี ‘ทักษะในการใช้คำพูด’ ฉันทฉิน เพราะคำพูดของเราเปรียบเสมือนใบมีดโกน ที่ทำให้เกิดบาดแผลร้ายแรงทางจิตใจได้”

ถ้าครู และพ่อแม่ พูดกับเด็กแบบนี้

Teacher and Child

เด็กจะรักเรียน และรักดี มีชีวิตอนาคตที่เปลี่ยนไป

Teacher & Child โดย ดร.เฮม จินออต

แปลโดย : ศรีสุภา พิทักษ์บุตร และ พญ สลิสนวลรัตน์
บรรณาธิการโดย : สมชัย เบนจงมิตร

- ตัวอย่างวิธีพูดที่ “ดี”
- ตัวอย่างวิธีพูดที่ “สร้างปัญหา”
- ครูและพ่อแม่มีวิธีสร้างแรงจูงใจอย่างไร เพื่อให้เด็ก มีแรงบันดาลใจอยากเรียนรู้อย่างเต็มที่
- ขั้นตอนและตัวอย่างการสอนที่ดี ที่ช่วยลดปัญหาและทำให้เด็กรักเรียน

หนังสือดี เปลี่ยนแปลงชีวิตได้

“เพราะคำพูดของครูและพ่อแม่ กำหนดชะตาชีวิตและทัศนคติ ในการเรียนรู้ของเด็ก... เด็กจะรักเรียนในวิชาที่ครูเข้าใจเขา มากกว่าครูที่บันทึกใจของเขา”

สั่งซื้อทาง www.BeeMedia.co.th หรือ Line id : @beemedia
หรือ Facebook/beemedia หรือ 089-111-7500 รับส่วนลด 15%

ราคา 165.- (208 หน้า)

วิธีพูดกับลูกวัยรุ่น

โดยไม่ทำร้ายตัวตน และจิตใจของเขา
และทำให้เขาอยู่ร่วมกับคุณได้ โดยไม่ทะเลาะหรือต่อต้านคุณ

BETWEEN PARENT & TEENAGER

โดย ดร.เอ็ม จินตต

แปลโดย : ศรีสุภา พิศาลบุตร
บรรณาธิการโดย : สมชัย บณจมิตร

BEE MEDIA
Parenting & Families
หนังสือดี เปลี่ยนแปลงชีวิตได้

- วิธีแก้ปัญหาเมื่อลูกวัยรุ่นต่อต้านคุณ
- วิธีพูดที่ช่วยให้ลูกวัยรุ่นรู้สึกดีขึ้น
- วิธีแก้ปัญหาวัยรุ่นในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัย เหล้า และยาเสพติด
- ทักษะคิดและมุมมองของลูกวัยรุ่นที่มีต่อพ่อแม่ของเขา

ราคา 185.- (240 หน้า)
พิมพ์ครั้งที่ 2

หนังสือใหม่

พูดอย่างไร เพื่อให้

ภาคปฏิบัติ

วัยรุ่นเปิดใจรับฟังคุณ

และให้ความร่วมมือ ด้วยความเต็มใจ

How to Talk So **Teens** Will Listen
& Listen So **Teens** Will Talk

อเดล เฟเบอร์

เอลเลน มาทลิตซ์

เขียนโดย : **อเดล เฟเบอร์**
และ **เอลเลน มาทลิตซ์**

ผู้เขียนหนังสือขายดี พูดกับลูกอย่างไร ให้เขาเชื่อฟัง...
How to Talk So Kids Will Listen & Listen So Kids Will Talk

แปลโดย : ภาณี ภูริสิทธิ์

ปลื้มใจและความรับผิดชอบ ของสำนักพิมพ์ BeeMedia

“มุ่งมั่นทำหนังสือที่ดีที่สุด... เพื่อผู้อ่านทุกคน”

รับประกันความพึงพอใจสูงสุด สำหรับผู้ที่ซื้อหนังสือเล่มนี้
ยินดีคืนเงินให้ทุกรณี โดยไม่ข้อยกเว้น ไม่ว่าจะเป็น...

“ปัญหาจากการผลิต” หรือ “ไม่พอใจเนื้อหา” ของหนังสือ

สำนักพิมพ์ บี บี ดี ย ขอขอบคุณที่ท่านอ่านหนังสือเล่มนี้ และขอบคุณ
ที่ท่านแนะนำหรือมอบหนังสือเล่มนี้ให้ผู้อื่น เพราะท่านได้มีส่วนช่วยสนับสนุน
เรา และเป็นส่วนหนึ่งในการนำเสนอสิ่งที่ดีที่สุดสู่สังคมร่วมกัน

แม้เราจะทำสิ่งที่ดีที่สุด แต่อาจมีข้อผิดพลาดหรือความไม่พอใจเกิดขึ้น จึงต้อง
ขออภัยและขอรับผิดชอบในทุกกรณี ดังนั้นหากท่านพบ “ปัญหาจากการผลิต”
อันเนื่องจากการพิมพ์ หนังสือชำรุด ปลาย หรือหากท่าน “ไม่พึงพอใจในเนื้อหา”
อันเนื่องมาจากเนื้อหาที่ผิดพลาด แนวทางวิธีการที่ไม่เหมาะสม มุมมองความคิดเห็น
ของท่านที่แตกต่าง กระทั่งไม่คุ้มค่างบราคาของหนังสือ ท่านสามารถติดต่อมายัง
info@BeeMedia.co.th เพื่อรับเงินคืนได้ทันที โดยไม่มีข้อแม้หรือเงื่อนไขใดๆ ทั้งสิ้น

BEE MEDIA

- 1 BEE MEDIA Parenting & Families
- 2 BEE MEDIA Positive & Success
- 3 BEE MEDIA Children Adventure

บี บี ดี ย

มุ่งมั่นทำหนังสือดี... เพื่อคุณ

ร่วมเป็นสมาชิกหนังสือสร้างสรรค์ที่ดีกับเรา
www.BeeMedia.co.th

เรามุ่งมั่นทำหนังสือดีที่สร้างสรรค์ มาร่วมเป็นสมาชิกกับเรา
ซื้อหนังสือผ่าน web หรือโทรศัพท์สั่ง ได้สิทธิพิเศษตลอดชีพ

- 1. ส่วนลด 15 - 30 % (ยกเว้นเล่มราคาพิเศษ)
- 2. สมัครสมาชิกฟรี (ไม่เสียค่าสมัคร100...)
- 3. ฟรี ไม่เสียค่าส่ง (ยอดซื้อ 500 บาทขึ้นไปฟรีค่าส่ง 30...)
- 4. รับข่าวหนังสือใหม่ พร้อมส่วนลดพิเศษ และอีกมากมาย
- 5. รับประกันความพอใจ100% และรับผิดชอบกรณีสินค้าสูญหาย
- 6. อ่านตัวอย่างก่อนซื้อใน web (เพื่อให้ท่านมีข้อมูลก่อนตัดสินใจ)

วิธีซื้อหนังสือราคาพิเศษ ง่ายๆ

- สั่งซื้อทาง www.BeeMedia.co.th
- หรือ โทร 089-111-7500, 089-120-7700
- หรือ www.facebook.com/beemedia
- หรือ Line id : @beemedia

วิธีสมัครสมาชิก ง่ายๆ

- เพียงเขียน ชื่อ
- ที่อยู่
- ส่ง sms มายัง 089-111-7500
- หรือ สมัครผ่าน www.BeeMedia.co.th

หาซื้อได้ที่ร้านหนังสือ ซี อี ซี นายอินทร์ B2S CU Book 7-11 และร้านหนังสือชั้นนำทั่วประเทศ

กรณีต้องการสั่งซื้อจำนวนมากเพื่อเป็นของขวัญในงานต่างๆหรือเป็นของขวัญพิเศษ
สำหรับคนที่ท่านรักและห่วงใย ท่านสามารถติดต่อขอรับส่วนลดพิเศษ ได้ที่สำนักพิมพ์
โทร 089-111-7500, 089-120-7700 หรือสั่งซื้อ Online ได้ที่ www.BeeMedia.co.th